

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

14. ČÍSLO / XIII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

3. DUBNA 2005

Z obsahu:

**Poselství Svatého otce
účastníkům kurzu
Apoštolské penitenciárie**
- strana 2 -

**Boží horalka a hrdinka
Milosrdenství**
Životní příběh Kunhuty,
prosté horalky
- strana 4 -

**Od brány smrti k poma-
zání Svatým otcem**
- strana 7 -

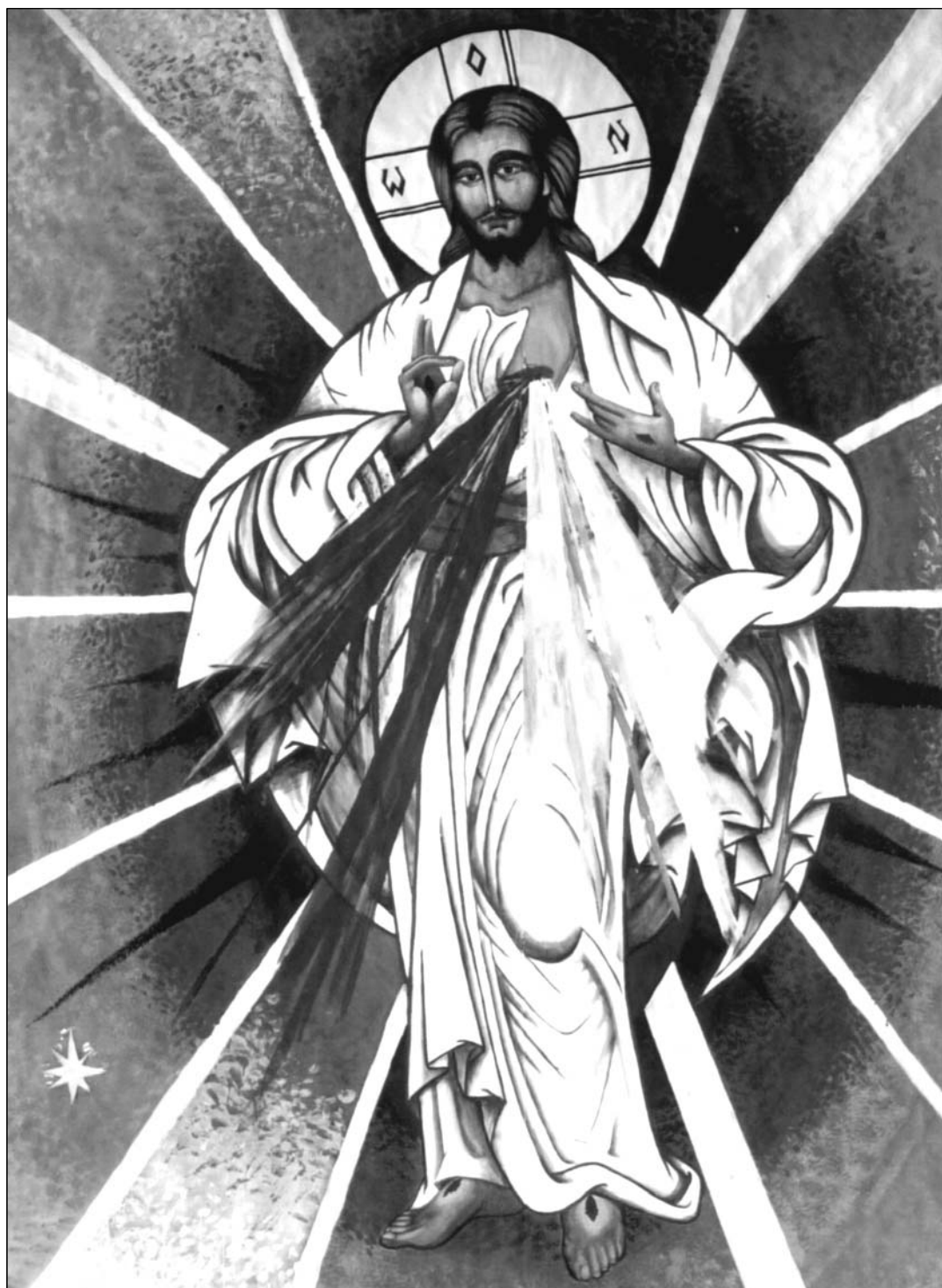
Založena na stvoření
Nauka *Humanae vitae* má
hluboký smysl
- strana 8 -

**Bilance sexuální vlny:
negativní**
Sexuální nauka Církve
si nadále drží svou
opodstatněnost
- strana 9 -

O modlitbě
Catalina Rivas
- strana 10 -

Co chtějí ženy
Rozhovor s Mary Ann
Glandonovou, profesorkou
práva na Harvardské
univerzitě a prezidentkou
Papežské akademie pro
společenské vědy
- strana 12 -

**Výzvy fatimského
poselství (3)**
Četba na pokračování
- strana 14 -

Poselství Svatého otce účastníkům kurzu Apoštolské penitenciáře

S radostí zdravím všechny účastníky kurzu, který vzbudil velký zájem mezi mladými kněžími, žáky papežských univerzit, a který staví do světla nutnost stálého teologického, pastoračního a duchovního vzdělávání kněží, jimž je *svěřena služba smíření* (srov. 2 Kor 5,18).

Stránky evangelia, které nás širší pozornosti předkládá liturgie v postní době, nám pomáhají lépe pochopit cenu této kněžské služby. Ukazují nám Spasitele, jak obrací Samaritánku a je pro ni zdrojem radosti. Uzdravuje slepého a je pro něho pramenem světla. Křísí Lazara a ukazuje, jak život a vzkříšení vítězí nad smrtí, důsledkem hříchu. Jeho pronikavý pohled, jeho slovo a jeho soud lásky osvětlují svědomí těch, které potkává, vyvolávají v nich obrácení a hlubokou obnovu.

Žijeme ve společnosti, která, jak se zdá, často ztrácí smysl pro Boha a pro hřích. V této souvislosti se proto jeví jako stále naléhavější Kristova výzva k obrácení, které předpokládá vědomé vyznání vlastních hříchů a z toho plynoucí žádost o odpuštění a spásu. Kněz při výkonu své služby jedná „in persona Christi“ a pod vlivem působení Ducha Svatého, a proto musí v sobě žít stejné pocity jako on, rozmnožovat svou vlastní lásku k Ježíši učitel, pastýř a lékař duší i těl, duchovnímu vůdci, spravedlivému a milosrdnému soudci.

V církevní tradici se chápe svátostné smíření vždy v těsné souvislosti se svátostnou hostiinou Eucharistie, památkou našeho vykoupení. V tomto roce zvláštním způsobem věnovaném eucharistickému tajemství zdá se mi užitečnější než kdykoliv jindy obrátit vaši pozornost k životnému vztahu mezi těmito dvěma svátostmi.

Již v prvních křesťanských společenstvích se věnovala po-

zornost nezbytnosti připravit se důstojným chováním ke slavení lámání eucharistického chleba, což je „spojení“ s Tělem a Krví Páně a „spojení“ (koinoia) s věřícími, kteří tvoří jedno tělo, protože je sytí totéž Kristovo Tělo (srov. 1 Kor 10,16–17).

Jak prospěšné je připomenout Pavlovi výzvu věřícím v Korintu, kteří brali na lehkou váhu slavení „eucharistické večeře“ a nedbali na hluboký smysl památky Pánovy smrti a na požadavky bratrského společenství (srov. 1 Kor 11,17n)! Jeho slova napomínají s velkou přísností také nás, abychom přístupova-

li k Eucharistii s pravým chováním víry a lásky (srov. tamt. 11,27–29).

Ve mši svaté je mnoho prvků, které zdůrazňují potřebu očistění a obrácení: od vstupního kajícího aktu k modlitbám, abychom získali odpuštění, od znamení pokoje k modlitbám, které kněz a věřící recitují před přijímáním. Jen ten, kdo si je upřímně vědom, že se nedopustil smrtelného hříchu, může přijmout Kristovo tělo. Říká to jasně Tridentýský koncil, když tvrdí: „Nikdo, kdo si je vědom, že je ve smrtelném hříchu, i když ho lituje, nemůže přistoupit k sváté Eucharistii, aniž by nejdříve přistoupil k svátostné zpovědi“ (Den 1646–1647). A to zůstává učením Církve i dnes (srov. KKC 1385 a ap. list Ecclesia de Eucharistia 36–37).

Draží bratři, dbejte na to, abyste vy sami slavili eucharistické tajemství s čistotou srdce a upřímnou láskou. Pán nás napomíná, abychom nebyli ratoletmi odřezanými od vinného kmene. S jasností a prostotou hlásejte správnou nauku o ne-

zbytnost svátosti smíření před přistoupením k přijímání, jestliže jsme si vědomi, že nejsme v Boží milosti. Současně povzbuzujte věřící k přijímání Těla a Krve Kristovy, aby byli očištěni od všedních hříchů a nedokonalostí, aby se tak eucharistické slavnosti staly milé Bohu a spojily se se svatou a neposkvrněnou Obětí se srdcem zkroušeným a pokorným, důvěřujícím a smířeným. Buďte všichni vytrvalými, připravenými a kompetentními služebníky svátosti smíření, opravdovými obrazy Krista svatého a milosrdného.

Maria, Matka milosrdenství, kéž vám a všem kněžím pomáhá být učenlivými „nástroji“ Božího milosrdenství a svátosti. Každý kněz ať si je vědom prastarého poslání, k němuž je povolán, a plní je s čistotou srdce a učenlivostí k působení Ducha Svatého, aby tak předával světu s fantazií a zápallem lásky dar, který sám na oltáři přijímá.

S těmito pocity vám všem ze srdce žehnám.

*Poliklinika Gemelli,
17. března 2005*

Jan Pavel II.

Bollettino Vaticano

EDITORIAL

Druhá neděle velikonoční měla v liturgickém kalendáři vždy zvláštní postavení. Po staletí se nazývá Bílá, protože o této neděli odkládali novokřtění bílý šat, ve kterém chodili od svého křtu na Bílou sobotu po celý velikonoční oktáv. Tento bílý šat je symbolem křestní nevinosti, která se ovšem neodkládá, nýbrž měla by být zachována až do konce života. Tato nevinost duše je stav, který je velkým Božím darem a který nám Bůh dává jako ovoce vykupitelské smrti a zmrtyvýchvstání svého Syna, aby v nás Otec mohl mít zalíbení a přijímal nás jako své děti. Bez ohledu na to,

jaké popularitě se pojem „nevinost“ těší u veřejnosti, je to největší čest a vyznamenání, jakého se tvor může dostat. Jak velice na tom Bohu záleží, aby v nás mohl mít zalíbení jakožto ve svých vlastních milovaných dětech, ukazuje tím, že nám jeho Syn přinesl nejen svátost křestního znovuzrození, ale i svátost obnovení křestní nevinosti, pokud jsme ji hříchem opět ztratili. Právě tu neděli, kdy si nově pokřtění křesťané znovu připomínají svůj závazek zřici se ďábla i všeho, co nabízí, zvolila si sama Boží Prozřetelnost výslovně k oslavě a připomínce velké svátosti svého milosr-

denství, která nás vrací zpět do Otcovy náruče, když jsme ji hříchem svévolně opustili.

Oběma zmíněným svátostem je tedy společná jejich účinnost sejmout z naší duše hřích. Ale nejen sejmout. Cílem tohoto odpuštění je, abychom pak mohli dále žít a **setrvat** ve stavu nevinosti. Aby Bůh v nás mohl nacházet zalíbení pro dar podobnosti s ním, uděluje nám v těchto svátostech také potřebnou pomoc, abychom se v součinnosti s jeho milostí mohli uchránit nedozírného neštěstí opětovného hříchu.

Podle jednoznačných slov věčného Slova jsou pro dosažení odpuštění obě tyto svátosti

Pokračování na str. 11

Dar kněžské služby

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Komu hříchy odpustíte,
tomu jsou odpuštěny.**

Spoj se s apoštolem Janem, který tě zavede do horní místnosti, kam by ses jinak nedostal, protože učedníci se tu shromáždili za zavřenými dveřmi. Strach, který je připadl v noci ze čtvrtku na pátek, je stále nepouští. Tyto dni, plné nejistoty a obav, jsou nekonečně dlouhé. Od té doby, co opustili všechno a šli za Ježíšem⁽¹⁾, ještě nikdy nebyli tak dlouho bez jeho přítomnosti. Roste v nich strach, aby tomu tak nebylo navždy. Co bude dál, když jejich Pán a Mistr, jejich nejlepší Přítel, byl zabit a pohřben?

Všechny jejich dosavadní představy a naděje se jim definitivně zhroutily. Prožij s nimi tuto duchovní noc. Je to doba nezbytného očišťování, kterou musí projít duše, která touží po Ježíši, ale dosud nepustila sebe, takže není schopna odevzdat se Pánu v ryzi lásce, která nemyslí na sebe. Ježíš se někdy vzdaluje právě proto, aby se pak tím více mohl přiblížit. Jeho blízkost se však neřídí tvými city. Pamatuj na to, kdykoliv vstoupíš do temného období opuštěnosti bez útěchy. Je jen jeden pevný bod, kterého se musíš držet se vši rozhodností: netřesitelná jistota, že **Ježíš je věrný**.

Zcela nečekaně stojí uprostřed svých věrných. Vstoupil dovnitř, ačkoliv dveře jsou na zámoru. Ježíše nemůže nic zadržet, nic se před ním neskryje, vždy si dokáže najít toho, koho si zamiloval. Podmínkou pro to, aby se ti pro jeho přítomnost otevřely oči i srdce, je **pokoj**, který musí zavládnout v tvé duši. Vzpomeň si, co měli jeho učedníci roznášet, když je před léty poprvé poslal na zkušenou: kamkoliv vstoupili, měli zvěstovat pokoj⁽²⁾. To je také první slovo, kterým osloví své přátele: *Pokoj vám!* Toto božské přání platí i pro tebe. Pokoj tobě! Tento božský dar ti vychází vstříc z Ježíšových ran jako hojivý balzám. Dobře se zaďivej na tyto rány a všimni si jejich proměny. V pátek budily žalostný úděs, ale dnes, obdivuhodně zahojeny slávou, změnil se na zdroj světla, pokoje a radosti. Tak zúrodňuje Otec každé utrpení přijaté v lásce a poslušnosti.

V tomto večeradle se ve čtvrtek konala první část prvního kněžského svěcení. Aby mohl Pán toto svěcení dokončit, musel nejdříve vlastní krví prolitou na kříži smazat dlužní úpis za hříchy světa. Nyní přichází

skrze vodu a krev⁽³⁾ dovršit svůj velekněžský obřad a zplnomocnit ty, které si vyvolil a vychoval, aby byli pokračovateli jeho poslání: *Pokoj vám, jako mě poslal Otec, i já posílám vás.* Těchto jedenáct mužů tvoří začátek dlouhé řady těch, které Ježíš povolá, aby převzali jeho úřad zde na zemi a tak jako on *chodili, dobře činili, uzdravovali nemocné, odpouštěli hříchy, trpěli a umírali za spásu světa.* Když kdysi řekl Pán ochrnutlému: *Odpouštěj se ti hříchy*, farizeové a starší se pohoršovali, že se rouhá. *Abý tedy všichni věděli, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy*, řekl ochrnutlému: *»Vstaň a chod!«*⁽⁴⁾ *Dnes dechl na apoštoly a předává jim tuto svou božskou moc odpouštět hříchy:* Nyní je řada na vás. Půjдете a budete hledat to, co zahynulo. Budete rozdatelci **milosrdné lásky mého nebeského Otce**. Půjдете a budete předávat **ovoce mého utrpení a mé smrti**. Budete **odpouštět hříchy**, aby lidé měli život a měli ho v hojnosti. Chápete, co jsem vám učinil, já, Pán a Mistr?

A co ty, chápeš, co Ježíš učinil? Vidiš, na čem mu nejvíce záleželo, když se vydal do rukou hříšníků, dal se zajmout, ponížit, odsoudit, zbičovat, ukřižovat, probodnout a uložit do hrobu, abys měl trvale k dispozici nevyčerpatelný poklad Otcovy milosrdné lásky. Aby každý, kdo *zhřešil proti nebi a před Bohem*, mohl znovu *vstát a jít k Otcovi*. To mu leželo na srdci při jeho utrpení a to je také první, co sděluje svým apoštolům po hodinách bolestného odloučení.

K tomu, aby se tito první kněží stali dobrými správci Božího milosrdenství, prošli přípravnou zkouškou, při které se sami přesvědčili o své vlastní slabosti a hříšnosti.

Až začnou rozdávat z těchto Božích darů a Pánovi nepřátelé se opět budou ptát: *Či mocí anebo čím jménem to děláte?*, odpoví, aby to věděli všichni: *Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých.*⁽⁵⁾

Máš dostatek pokory, abys uvěřil Ježíšově velkodušnosti, která zajistila, aby skrze kněžskou službu byl až do skonání světa přítomen ve své Církvi **svým Tělem a Krví, svým slovem, svým milosrdenstvím a svou milostí**? Nebo ti nedůvěřivá skepse brání uvěřit podobně jako Tomášovi? Požaduješ nejdříve hmatatelné důkazy jako on? Pak se k němu připoj a vrať se za týden na toto místo. Pádým důkazem Ježíšovy dobrotivosti budou nejen jeho skutečné hluboce otevřené a oslavené rány, ale především trpělivá láska jeho probodeného Srdce, se kterou přijímá tvoje výzvy a podmínky. Neodmítá je, podřizuje se tvým požadavkům a ukazuje ti

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 2,42–47

(Křesťané) setrvali v apoštolském učení, v bratrském společenství, v lámání chleba a v modlitbách. Všechny naplňovala bázeň, poněvadž se prostřednictvím apoštolů dělo mnoho divů a znamení. Všichni, kteří přijali víru, drželi pevně pohromadě a měli všechno společné. Prodávali všechn svůj majetek a dělili ho mezi všechny, jak kdo potřeboval. Každý den zůstávali svorně v chrámu, po domech lámali chléb a jedli pokrm v radosti a s upřímností srdce, chválili Boha a těšili se všeobecně oblíbě. A Pán rozmnožoval den co den počet povolanych ke spáse.

2. čtení – 1 Petr 1,3–9

Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtychvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé. Je pro vás připraveno v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc (a vede) ke spáse, která se má ukázat (nyní) v poslední době. A proto budete potom jásat, i když vás snad musí trápit teď ještě na krátký čas všelijaké zkoušky, aby se vyzkoušela vaše víra, vzácnější než pomíjející zlato, které přece bývá čištěno v ohni. Až se pak zjeví Ježíš Kristus, bude vám to ke chvále, slávě a cti. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho věříte, třebaže ho ještě nevidíte. Za to budete jásat v nevýslovné a zářivé radosti, až dosáhnete cíle své víry, totiž spásy duše.

Pokračování na str. 7

svoje rány. Chtěl jsi do jeho ran vložit svůj prst, on tě však skrze největší ze svých ran skrývá do svého probodeného Srdce celého i s tvou ubohostí a nedůvěrou jako do bezpečného příbytku nikoliv jen pro tuto chvíli, ale navždy. Máš snad odvalu i zde pokračovat ve své skepsi a pochybnostech? Padni Pánu k nohám a děkuj mu z celého srdce za dary jeho lásky a ovoce jeho bolestné smrti: za dar kněžství, Eucharistie a dar svátosti milosrdenství. Děkuj mu za všechny, kteří uposlechli jeho volání a dali se mu k dispozici, aby mohl prokazovat své milosrdenství. To díky jejich službě jsi poznal *svého Pána a svého Boha*. Chovej k nim úctu, jakou jim prokazuje sám Ježíš.

Toto je den, který učinil Pán, jásej a raduj se z něho⁽⁶⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 19,27; ⁽²⁾ srov. Mt 10,12;

⁽³⁾ srov. 1 Jan 5,6; ⁽⁴⁾ srov. Mt 9,5n;

⁽⁵⁾ srov. Sk 4,7–10; ⁽⁶⁾ resp. žalm 118

Boží horalka a hrdinka Milosrdenství

Když se musel P. Bronislaw Bartkowski pro vleklou plicní chorobu přestěhovat z pelplinské diecéze do horské obce Siwówky, aby tam sloužil sestřím Zmrtvýchvstání, neměl tušení, že se tu setká s největším „dobrodružstvím“ svého kněžského života.

Jistě začal něco tušit po prvních slovech památné zpovědi jedné prosté ženy, místní horalky. Ve svaté zpovědi totiž vyznala, že rozmlouvala s Pánem Ježíšem ... P. Bartkowski se rozhodl, že slova, která od ní uslyší, bude zapisovat, aby je později mohl dát někomu kompetentnímu k posouzení.

Nashromáždil tak asi sto stran strojopisu slov Pána Ježíše, ale také Matky Boží, sv. Josefa, sv. Terezie z Avily, sv. Terezie z Lisieux, sv. Jana od Kříže a sv. Kateřiny. V roce 1957 ho chelminský ordinář Kazimír Kowalski utvrdil v jeho přesvědčení, že v nich není nic v rozporu s vírou, spíše naopak. Mnoho příznaků a výsledky zkoušek, jakým byla ona žena podrobena, hovořily o pravdivosti toho, co sdělovala.

Obyčejný život

Kunhuta z rodiny Siwec, které všichni říkali Kunduša, se narodila v početné rodině ve Stryzawie ve vsi Siwówka nedaleko Suché Beskydské 28. května 1876. Rodinu do těchto míst přivedl její děd, který se sem přistěhoval po nezdaru revoluce r. 1848. Rodina s devíti dětmi zde žila prostým životem a z jejich domu vyzařovala zbožnost a pohoda ducha.

Její život probíhal vlastně úplně normálně. Kunhuta těžce pracovala v hospodářství, nenavštěvovala školu, ale naučila se číst a toho si velmi cenila. Ráda žertovala, ale říkali o ní, že „má charakter“, nikdy nevyprávěla žádné obhroublé žerty a ani je ve své společnosti od nikoho nestrpěla. Byla zásadová. Měla tmavé vlasy a mod-

ré oči a vzbuzovala sympatie. K tomu byla pracovitá a zbožná, ráda zpívala a tančila, a tak nebylo divu, že měla mnoho nápadníků. Lidé se domnívali, že si vybere Stanislava, syna krej-

Kunhuta

čího z osady Starleje. Vypadali spolu jako ukázkový pár. Když spolu tančili na zábavě, lidé vstávali, aby se pokochali pohledem na tančící dvojici. Ale Kunhuta odmítla jeho nabídku, protože věděla, že ublížil děvčeti, které pracovalo u jeho rodičů a které kvůli tomu muselo z domu odejít.

Více štěstí měl Vincenc Zachura.

Důvěřuj mi

Kunhuta má dvacet let a chystá se na svatbu. Ale náhle její srdce vzplane láskou k Někomu, kdo si ji již dávno zamiloval. Když se účastnila v nově vysvěceném kostele duchovní obnovy, kterou kázal redemptorista P. Bernard Łubieński, oznámí Vincenci, že se nevdá, a doporučí mu jinou dív-

ku, se kterou by se podle jejího názoru mohl oženit.

Po zrušeném zasnoubení přijímá s pokorou různé komentáře, výtky a volí si cestu samoty, ale samoty jen zdánlivé, protože Kunhuta již má svého Milého.

Moje dcero, miluj mě místo těch, kteří pohrdli mojí láskou. Chci si ve tvém srdci odpočinout. Vynahraď mi za ně všechno svou láskou. Řikej často: „Můj Ježíši, miluji tě“... (K 28).

Od roku 1896 se datuje její uvědomělý duchovní život. Kunhuta se ještě více angažuje ve farním životě. Ukončí katechetický kurz a zapisuje se do třetího řádu světských karmelitek.

Zůstává v Siwówce, protože to chce její Miláček. *Chci, abys byla mezi lidmi, protože chci, abys mluvila o mojí lásce, a tak je přiváděla na cestu spasení... (K 135). Dělej to, cos dosud dělala. Moje vůle je, aby ses posvěcovala stále více tím, že budeš s radostí přijímat všechna protiventství, láskou obětující se a činnou učiníš zadosť mé touze. (...) Čerpej z mého Srdce odvahu vyjít sama ze sebe (K 124). Důvěřuj mi a miluj. (K 93).*

Vyučuje, smiřuje znesvářené, pomáhá zbloudilým najít pravdu a vrátit se na cestu k Bohu. Duchovní život přenáší důsledně do každodenního života. Prodává část pozemků, aby mohla podporovat jednoho bohoslovce, prvního klerika z jejich obce, ve Lvovském semináři, Josefa Czerneckého, který byl vysvěcen na jaře 1922 ve Lvově. Později mu pomáhá jako knězi založit v Siwówce vědecko-výchovný ústav a školu domácího

hospodářství pro dívky pod patronátem sv. Terezičky, kam přivede sestry Zmrtvýchvstání. Do nadace tohoto ústavu věnuje spolu s bratrem několik hektarů půdy a lesa. U ústavu vzniká kaple, a tak se splní Kunhutin velký sen, aby ona i obyvatelé měli stále u sebe Ježíše.

Jestliže k ní skutečně promlouvá Bůh...

V roce 1942 má Kunhuta 66 let. Během rozhovoru s jednou ze sester Zmrtvýchvstání se doví, že při zpovědi se vyznává nejen ze svých hříchů, ale máme současně otevřít knězi svou duši a máme hovořit o svém vnitřním úsilí a rovněž tak o Božích osvíceních. Přiznává se, že to nikdy nedělala, a při první příležitosti nahrazuje toto zanedbání a přiznává se zpovědníkovi, že často, zvláště při svatém přijímání slyší hlas Pána Ježíše. Překvapený P. Bartowski pro každý případ zalistuje v Tanqereyově *Nárysu asketické a mystické teologie a Dílech sv. Terezie z Avily*, aby si udělal na věc vlastní názor. Nic nenasvědčovalo tomu, že by si Kunhuta chtěla tropit žerty nebo hledat senzace. Zpovídal ji již pět let a znal velmi dobře její zbožnost. Zaujal tedy stanovisko: ani bezvýhradně nepřijímat, ani nic nezavrhat. Zapisoval slova, která slyšel od Kunhuty a viděl, že přinášejí ovoce. Rozhodl se však, že vše podrobí zkoušce: *Jestliže Bůh skutečně promlouvá, musí znát moje myšlenky a tužby. Proto prosím, aby splnil to, co je známo pouze mně a jemu.* P. Bartowski měl na mysli jednoho zatvrzelého hříšníka, toužil po jeho obrácení a zpovědi, ke které dotčený už řadu let nepřistoupil. V duchu stanovil Pánu podmínku, aby se tato zpověď uskutečnila do 3. května.

Pobyt P. Bartowského, který byl plánován původně na měsíc, se nakonec prodloužil až do konce jeho života a stal se velkou duchovní pomocí pro zdejší věřící. Radovali se, že mají své-

ho kněze. To bylo také důležité pro Kunhutu. Díky jemu se seznámila s duchovními díly, která pro ni byla nová, ale především měla velký užitek z něho samotného jakožto stálého zpovědníka. Na mnoho otázek a pochybností jí mohl odpovědět přímo ve zpovědnici a ujistil ji, že postupuje správně. Nejdříve jako rádce a pak jako duchovní vůdce vstoupil tento kněz do plánu, jaký měl milosrdný Ježíš s Kunhutou a s ní s celým lidstvem. A jistě proto po skončení bohoslužby spatřil P. Bartowski 3. května hříšníka, který nezamířil jako všichni ostatní k východu, nýbrž vstal a odešel ke zpovědnici.

Kunhuta se učí „malé cestě“

Duchovní učitelkou pro Kunhutu byla sv. Terezička od Ježíška. Nazývala ji „svou sestrou“ a vysvětlila jí, že Pán má pro ni mnoho milostí. Kunhuta jí dovolila, aby ji uvedla na pro ni dosud neznámou cestu. Její povaha, jakkoliv dobrá, se musela pracně zdokonalovat. V průběhu dalších let vykonala Kunhuta mnoho duchovní práce a z začky se stala Pánova vyvolená spolupracovnice. Bůh bude před ní postupně odhalovat svou tvář a způsobí, že bude stále vrůstat do stále větší lásky, projde všemi etapami vnitřního života – od očišťování (z mnohomluvnosti, přilísné zvědavosti a sebe-lásky) až k pravdivému spojení s Bohem v kontemplaci a utrpení. Pozvání ke svatosti, zapálené v jejím srdci, jí ukládalo touhu po mučednictví podle vzoru velkých světců, zvláště když se roznesla zpráva, že hitlerovci mají v úmyslu odvézt staré a nemocné ze Siwcówky do osvětimských krematorií. Kunhuta se připomíná Bohu svým úkonem oběti. Tehdy uslyší od Ježíše: *Nedám ti mučednickou smrt, ale při smrti ti dám mnoho utrpení a vyjdu ti se svou Matkou naproti na setkání s tebou.*

Pán Ježíš měl pro Kunhutu jinou cestu: *Půjdeš cestou duchov-*

Kaple ve vesnici Siwcówka

ního dětství. Chtěl bych a toužím, aby cesta, kterou jsem vybral pro svou vyvolenou sv. Terezi, se stala cestou pro celé lidstvo, protože to je nejprostší a nejkratší cesta do nebe. Pomáhej mi, aby lidé na tuto cestu vstoupili: jako dítě věřit, jako dítě důvěřovat, jako dítě milovat. To je ona cestička (K 116). Staň se maličkou, protože čím budeš menší, tím budeš světlejší. Buď velice pokorná. Dělej, co můžeš, ale buď takovou,

*jako bys nedělala vůbec nic. To je pokora (K 1134). Její učitelka sv. Terezie dodává: **Bůh má raději maličkost než velké skutky. Drobné oběti jsou klenoty tak drahocenné, že je za ně možno koupit duše.***

To, co je nejtěžší, zadostiučnění Boží spravedlnosti, splnil Pán skrze svůj kříž, a teď už je třeba jen z něho čerpat. Je třeba jen dobré vůle, a jediným úkonem lítosti je možno získat svatost (K 129).

Siwcówka, vesnička nedaleko Suché Beskydské

Pozvání k sjednocení

Ježíš vypráví své vyvolené o lásce, jakou chová k lidem. Svěřuje jí touhu být milován, touhu získávat duše a obdarovat je milostmi. Prosí Kunhutu o spolupráci při získávání duší a šíření pravdy o nesmírném milosrdenství svého Srdce: *Zamiloval jsem si lidský rod láskou, kterou rozum nepochopí. Přišel jsem na zem s touhou, abych zde získal lásku. Podstoupil jsem strašné utrpení na těle i na duši. (...) Velice toužím po lidské lásce a jak velká je to bolest pro srdce, když hříšníci tou láskou pohrdají a odplácí jí nevděčností! Ty mi to vynahraď svou věrností a obětavou láskou (K 90). **Jak mě mučí touha po spáse duší! Protože moje milosrdenství je jako nevyčerpatelné moře, uzavřené v mém Srdci. Miluj mě, stále na tebe myslím. Jak toužím, abych byl milován!** (K 98).*

Kunhutino srdce se učí rytmem Srdce Ježíšova. Zcela se ztrácí, vzdává se své vůle, aby slyšela a plnila jeho vůli. Ptá se, co má dělat, aby její život byl jediným velkým projevem lásky. Vyprošuje si u Ježíše dar výměny srdcí. Výměnou za svou lásku slyší ujištění o zalíbení, jaké v ní Spasitel nachází: *Kdybys věděla, jak tě miluji, nesnesla bys to a opustila bys své tělo (K 54). Zasnoubil jsem se s tebou navěky (K 151). Já jsem tvým vlastnictvím a ty mým... Odevzdávám se ti do vlastnictví (K 113). Co je mé, to je i tvé, (...) jako pozemská zamilovaná má právo na to, co vlastní její milovaný, tak i tobě jsem dal právo na své zásluhy. Můžeš z nich čerpat pro sebe i pro druhé (K 97).*

Ale sjednocení s Milovaným svazuje Kunhutu ještě více s jeho dílem vykoupení a jeho cestou:

S radostí snášej to, čím tě budu navštěvovat, a budeš postupovat v lásce. To je důkaz mé lásky, utrpení, která ti dávám (K 69). 3. října 1948 pokleká Kunhuta naposled před svatostánkem a klaní se svému Milovanému. Až do smrti zůstane přikovaná

PŘEDSTAVITEL BARABÁŠE Z GIBSONOVA FILMU KONVERTOVAL

„V Ježíši jsem našel konečný cíl svého hledání,“ řekl Pedro Sarubbi.

Představitel role Barabáše prožil během natáčení filmu svou konverzi. Informuje o tom list Alfa a Omega madridské diecéze. Jak sdělil Pedro Sarubbi listu Avvenire, nikdy nezažil nic podobného jako při natáčení filmu o umučení Krista.

„Gibson mě prosil, abych se na Jima Caviezela nepodíval dříve než při poslední scéně, kdy se spolu ocitáme na scéně.“ „Barabáš je jako divoký pes. Ale na chvíli se stane opět maličkým: když se potká s Božím Synem, který ho zachrání. Chtěl bych, aby to byl pohled člověka, který vidí Ježíše Krista poprvé.“

Pedro Sarubbi se pokusil opravdu uskutečnit tento Gibsonův pokyn. „Udělal jsem to tak, jak mi řekl, a když se naše oči setkaly, pocítil jsem něco jako úder elektrického proudu. Bylo to, jako bych skutečně viděl Ježíše. Nikdy za celá léta svého herectví jsem něco podobného nezažil.“

Herec přiznal, že to byl nejen profesionální, ale především lidský zážitek. „Vůbec se nestydím prohlásit, že jsem během natáčení prožil obrácení. Všichni herci, kteří spolupracovali na filmu, se v něčem změnili po tomto zážitku, ale já jsem se na tom filmu naučil více než na nějaké přednášce.“ Pedro Sarubbi vyznal, že udělal mnoho duchovních zkušeností: „Byl jsem šest měsíců v jednom tibetském klášteře, žil jsem ve slibu mlčení. Meditoval jsem v Indii. Žil jsem v Amazonii. V Ježíši jsem našel konečný cíl svého hledání.“

budou přibližovat ke mně (K 58). Pokud jde o osudy Polska, přinesla jí útěchu Matka Boží, která ji ujistila, že Polsko je země jejího a Synova kralování, a sám Ježíš sliboval, že svoboda přijde v mariánském měsíci a že tuto vlast nepustí ze své náruče: **Zůstanu v tvé otcině do konce života lidstva a tebe vezmu do své otciny. Zůstanu zde a odtud se bude šířit moje milosrdenství skrze mnou vybrané duše na celý svět.**

Kunhuta zemřela 27. června 1955 na svátek Panny Marie

Ustavíčné Pomoci, kterou obzvláště uctívala. Ani před smrtí nešetřil Pán jejím utrpením. Ti, kteří ji navštěvovali, byli svědky záchvatů bolesti, ve kterých se svíjelo její tělo. Umírala v kruhu rodiny a přátel se zapálenou hromničkou, která osvěcovala její přechod do dědictví, jež jí slíbil její Milovaný. Odešla tiše a loučila se se zemí jedinou slzou, která vytekla zpod jejích víček.

Teprve po jejím pohřbu sdělil P. Bartkowski sestřám a některým kněžím pravdu o milos-

tech, jaké Kunhuta Siwiewcová obdržela za svého života. Uspořádal zápisky, které shromáždil 13 let, kdy sloužil neobvyklé horalce, a když získal ústní povolení diecézního biskupa Kazimíra Kowalského při jeho návštěvě v Siwcowce, daroval jeden exemplář sestřám Zmrtvýchvstání a druhý komplet předal primasovi Stefanu Wyszyńskému, který poznal Kunhutu ještě jako lubelský biskup.

Kunhuta odešla, ale záležitost zůstala, jak napsal v úvodním slovu ke svým zápiskům P. Bronislaw Bartkowski. I dnes nadále vyznačuje Siwcowka pravdu o Božím milosrdenství. Jednou do roka se sjíždějí do Stryszawy přátelé Kunhuty, aby navštívili její hrob a s její přímlovou se zasvětili Boží lásce. Ten, jehož potěšením je přetvářet nepoddajné duše na arcidílo (K 112), nachází cestu do lidských srdcí také přes Společenství zmrtvýchvstalého Krista Galilea a školu nové evangelizace sv. Marka, které působí na Pahorku Milosrdenství v Siwcowce. Sestry Zmrtvýchvstání spolu se světským karmelem šíří poselství Kunhuty a očekávají, že bude vynesena k úctě oltáře.

Nám v příběhu jejího života zůstává Ježíšovo poselství, které je pozváním pro každého věřícího, aby se zapojil do misie spásy: **Dal jsem ti milosrdenství, můj nejcennější dar, který vychází z mé lásky a dobroty. Jak nepochopitelná pro rozum je láska, tak nepochopitelné je moje milosrdenství, protože ono je nevycerpitelné jako moře. Rozděle se s druhými o mé milosrdenství (K 92).**

Prameny: (K) - *Miejsce Mojego Miłosierdzia i Odpoczynku* zápiski ks. Bronislava Bartkowskiego, Nakladatelství bosých karmelitánů v Krakově 1995; H. F. Stańczyk, *Kundusia z Siwcowki*, Nakladatelství bosých karmelitánů Krakov 1996.

Z *Miujecie się* 1/2005
přeložil -lš-

na lůžko bolesti. Od toho okamžiku začíná její škola radostného utrpení. Snaží se zůstat plná pohody, a to přes neobyčejné utrpení, jaké jí působí rakovina kostí, která přešla i na vnitřní orgány. Ježíš přispěchal, aby ji potěšil, a prosí o vytrvalost: *Dítě moje, velice mě bolí, že tě navštěvují křížem a utrpením, ale dělám to pro tvé dobro a pro svou větší slávu. Šel jsem touž cestou. Kdyby byla větší sláva a dobro v tom, že odsouvám utrpení, ihned bych to udělal. Jestliže se utrpení přijímá s radostí a děkuje se za ně, působí mi to radost, protože bolest mám už v tom, že přivádím na duši utrpení. Takových duší mám málo. Utrpením se získávají duše, projevuje se největší láska a je možno si nahromadit mnoho milostí (K 119). Ty máš dar mého Srdce. (...) Těšíš mé Srdce, tak velice zarmoucené kvůli hříšníkům a i kvůli těm, které jsem si vyvolil. (...) Já a můj nebeský Otec jsme si tě zamilovali. (...) Šíříme Boží milosrdenství, my skrze tebe a ty skrze nás, a to na celý svět, protože netrpíš a nepracuješ sama, ale já s tebou. (...) Raduji se, protože jsi našla velkou milost u svého Pána. Kdybys věděla, jakou radost mi působíš svým utrpením spojeným s mým! Utrpením se stáváš spoluvykupitelkou mých duší (K 154-155).*

Místo mého milosrdenství

Zápisky o duchovních zážitcích Kunhuty začaly vznikat v roce 1942. Tehdy Evropa hynula pod břemenem druhé světové války. Zlé zprávy docházely i do Siwcowky. Nejednou prosili Kunhutu o přímlovu, ale stávalo se, že i ona podléhala panice. Její Milovaný ji tehdy káral a připomínal jí, aby zachovala klid duše, protože válečné zprávy nepotřebuje ke své spásě. *Bud' pokojného ducha a nezatežuj se starostmi (K 47).* Ujišťoval ji, že vyslyšel její prosby za záchranu Siwcowky. *Bud'te klidní, zde nebude žádné nebezpečí. Tady je místo mého milosrdenství. Bude se sem vracet mnoho lidí, kteří se*

Stryszawa - letecký pohled

Od brány smrti k pomazání Svatým otcem

Je někdo z vás nemocen? Ať si zavolá představené církevní obce a ti ať se nad ním modlí a mažou ho olejem ve jménu Páně. Modlitba s vírou zachrání nemocného a Pán ho uzdraví (Jak 5,14-15).

Kryštofovi jsou sotva tři roky, když mu zemře první matka na rakovinu rodidel. I když trpí od narození na astma a má celkově labilní zdraví, probouje se školou až k odborné maturitě na hotelové škole. V Londýně si vydělává jako vedoucí týmu, prohlubuje své znalosti a zkušenosti ve velkém hotelu a nakonec se usadí u Ženevského jezera.

Hoteliérství je tvrdé povolání a Kryštof si najde sotva šest hodin pro noční spánek. Přesto miluje své povolání. V noci navštěvuje horlivě ženevské noční podniky. Uprostřed kamarádů, drog, peněz a nesčetných profesionálních aktivit se jeho představa o Bohu scvrkne na chemické výškové lety, kterých dosahuje pomocí kouření drog.

Volný pád do pekla

Koncem roku 1994 je Kryštof dopraven do nemocnice v Annecy s prudkým zánětem pobřišnice a počínající rakovinou střev a jater. Vyhledky na uzdravení jsou mizivé - 1%. Vánoce stráví na operačním stole, odejmou mu 20 cm střeva a část jater. Tr-

Kryštof v době své nemoci

pis nesmírnými bolestmi (mimo jiné také umělým vývodem střeva), takže si myslí, že už je mrtvý v peklu.

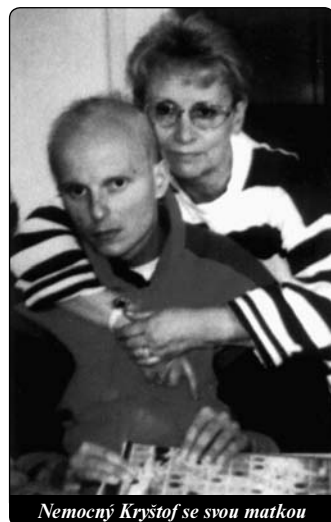
Následují tři týdny na jednotce intenzivní péče, dva měsíce intenzivní chemoterapie a konečně speciální nemocnice

pro nemocné rakovinou. Rakve přivážené v pravidelných intervalech ukazují neúprosně, k jakým koncům to spěje.

Pak musí Kryštof zpět do nemocnice. Trpí více než předtím a pomýšlí na sebevraždu.

„Je třeba se rozhodnout mezi životem a smrtí“

V této své nouzi navštíví jeho rodiče malou kapli v blízkosti nemocnice, aby se tam pomodlili za svého syna. Ocitnou

Nemocný Kryštof se svou matkou

se v modlitebním shromáždění, a když se k nim obrátí stovka tázavých pohledů, cítí povinnost podat vysvětlení: „Náš syn se potácí mezi životem a smrtí.“ Odpovědí je velká vstřícnost: „Postaráme se o Kryštofa!“

Ráno ho v nemocnici navštíví jedna babička, jejíž oči září láskou. Odsouzenec k smrti je tímto láskyplným pohledem hluboce zasažen a doví se ke svému úžasu, že se za něho modlí mnoho lidí. I jeden mužský pár ho navštěvuje každý den a vypráví mu o „milém Ježíši, který dělá zázraky...“ Řeknou mu také: „Viš, Kryštofe, člověk se musí rozhodnout mezi životem a smrtí!“

Ale jeho životních sil ubývá stále víc a víc. Lékaři to vzdávají a doporučují rodičům, aby vza-

li svého syna domů. Jedna rádo- vá sestra jim nabídne posvěcený olej od „Notre Dame du Laus“. Namažou okamžitě všechny rány svého syna. Následující noc spí Kryštof jako dítě a příští ráno září jeho oči životní silou.

Když se v domovském městě odebere do tamní nemocnice, jeho zdravotní stav nesouhlasí s tím, co zjistili v Annecy. Primář řekne ironicky: „To je zvláštní, pošlou nám umírajícího, a on nemá nic jiného na práci, než utíkat do lesů.“ Nakonec nežádoucího hosta propustí.

Předurčen pro „životem zraněné“

Dva týdny nato je termín pro vyšetření ultrazvukem: nic nezjištěno. Tumor v oku - zmizel! Několik měsíců nato sedí bývalý nemocný rakovinou v první řadě v bazilice sv. Martina v Tours. Arcibiskup ho vyvolil jako před-

Kryštof ... po svém uzdravení

stavitele životem zraněného lidstva. Kryštof sedí mezi očividně těžce nemocnými jediný na židli. Konečně k nemocným přistupuje Jan Pavel II. Žehná jim a u Kryštofa se zastaví. Když mu dělá křížek na čele, uchopí Kryštof jeho ruku: „Modlete se za mne,“ šeptá papeži.

Je to náhoda, že papež ukončil požehnání nemocným tím, že se dotkl Kryštofa? Není na konci každého života naděje, která sahá daleko za smrt? Kryštof říká: „Vím, že mě Bůh volá, abych byl jeho svědkem.“

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Evangelium - Jan 20,19-31

Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebců a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“

Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“ Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“

Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“

Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“

Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Založena na stvoření

Nauka *Humanae vitae* má hluboký smysl

I když se prorocký duch encykliky *Humanae vitae* dávno potvrdil, je tato encyklika nadále kritizována. Následující příspěvek se snaží poukázat na prorocký duch této encykliky.

Podle učení katolické církve má se manželský akt lásky skutečněovat ve vzájemném sebeodevzdání v naprosté přirozenosti. Svobodné ano obou manželů odpovídá základnímu příkazu lásky a vzájemné úcty a není ani v nejmenším zpochybňováno. Vzájemné sebeodevzdání není tedy v teoretickém pojetí manželské morálky žádný zvláštní problém, i když praxe ukazuje, že při něm – především ze strany muže – dochází někdy k egoismu.

Druhý požadavek církevní nauky o manželském aktu se týká jeho přirozenosti a zahrnuje metody plánování početí. I když tento požadavek mnozí odmítají, Církev od něho neustupuje. Přes všechnu kritiku a četné odmítání trvá Církev na „otevřenosti pro život“.

K tomu bych chtěl představit jednu námitku: Při pohlavním styku během neplodných dnů ženy je tato „otevřenost pro život“ velice teoretická, po menopauze už vůbec neexistuje. Jestliže Církev bez jakýchkoliv důvodů a ale pro všechny fáze, cykly a pro všechny věkové kategorie trvá na tomto přirozeném průběhu manželské lásky, musí mít tento požadavek ještě hlubší zdůvodnění.

Bůh stvořil člověka jako *svůj obraz* (Gn 1,17) a dal mu za úkol spolupracovat na stvoření, když mu řekl: *Rostte a množte se* (Gn 1,28). Prvotním pádem do hříchu ztratil člověk a s ním celý vesmír svou původní dokonalost, rajský stav. Do světa vstoupila smrt. Ve stavu dokonalosti a podobnosti Bohu však zůstala zachována plodnost.

I padlým tvorům nevládnou pouze smrt, ale zůstal jim také zachován podstatný podíl na stvoření, totiž plodnost. Plodnost muže a ženy může přinášet nový

život. I mimo ráj zůstala zachována tato rajská oblast života – tvořivé spojení v lásce. Křesťanský pár musí zůstat pro tuto plodnost zásadně otevřený.

Tato otevřenost je možná pouze bez použití prostředků, které brání početí. Jestliže z osobních důvodů je těhotenství nežádoucí, může manželský pár v rámci přirozeného řádu využít ne-

plodné dny, aniž by tím narušoval řád stvoření.

Apoštol Pavel uvádí spojitost mezi vztahem muže a ženy a vztahem Krista a Církve a píše v listu Efezanů, že je to hluboké tajemství. Píše doslova: *Proto opustí muž otce a matku a připojí se ke své manželce a ze dvou se stane jeden člověk. Toto tajemství je velké; mám na mysli vztah Krista a Církve* (Ef 5,31–32).

Je to překvapující, že Pavel uvádí do souvislosti manželský akt s Kristem a Církví. Toto spojení není pro Pavla náhodné. Tak jako manželé spojením lásky vytvářejí nový život, tak vytváří Kris-

tus svým spojením s Církví znovu „nebeský život“.

Toto spojení mezi manželstvím a Církví může objasnit obtížnou otázku, kterou jsem nadhodil v první části: Jak je pohlavní akt, z něhož nevzniká žádný život, podřízen úkolu stvoření? Zde nám může pomoci citované místo Písma ve spojení se zprávou sv. Lukáše o prvním proměňování. Tato slova podle Lukáše znějí: *Toto je moje tělo, které se za vás vydává*. A následuje dovětek: *To číňte na mou památku* (Lk 22,19). Kristus jednou umřel na kříži, vydal své tělo a prolil svou krev, ale při každém proměňování se tato jedinečná oběť obnovuje. Je to nekrvavé zpřítomnění oběti na kříži.

Pavel uvádí manželské spojení do souvislosti s Kristem a Církví. Jediné obětování Krista na kříži nám zajistilo věčný život a my při každé mši svaté slavíme „památku“ této oběti. Jestliže jsou manželé při svém styku zásadně otevření pro život, můžeme každý takový akt chápat jako „památku“ na ten akt, ze kterého skutečně vzešel život. Obnovuje se tu a slaví situace, která v lásce tvoří život.

Jestliže se manželé při svém spojení nacházejí v „rajském stavu“, který je tvořivý, nebo oslavuje památku nového života, pak se toto spojení děje v rámci řádu stvoření. Nelze se proto divit, že je pro manžele spojen s „rajským stavem“. Je také jasné, že každý zásah do tohoto přirozeného řádu odporuje vůli Boží. Prožíváme stále více nepříjemné důsledky našich zásahů do přirozeného řádu přírody a začínáme zvolna korigovat své zásahy do ekosystému a své chování. To se musí uplatnit i v manželském životě, aby se z tohoto pramene ozdravily naše rodiny.

Respektování řádu stvoření tedy opravňuje přirozené plánování početí, které respektuje přirozený řád plodnosti a neplodnosti žen.

*Z Vision 2000 - 5/2004
přeložil -lš-*

PROCES SVATOREČENÍ FATIMSKÝCH BLAHOŠLAVENÝCH DĚTÍ

Diecéze Leiria Fatima uzavřela na diecézní úrovni proces svatořečení bl. Františka a Hyacinty. Příslušná dokumentace byla předána Svatému stolci. Dokumentace obsahuje rovněž posudek lékařů o zázračném uzdravení, které se uskutečnilo na přímluvu blahoslavených dětí.

ĐÁBEL NEMÁ KOLENA

Americký biskup Thomas J. Olmsted žádá od svých farností, aby se vrátili ke klečení během mše svaté, protože klečení hraje důležitou roli v projevování úcty a chvály.

Praxe klečení pomáhá celé bytosti, aby Pánu věnovala pozornost a svou vůli a aby naše duše mohla svým hlasem chválit Boha. Lidské tělo hraje podstatnou roli při plné a uvědomělé spoluúčasti na slavení liturgie.

Všeobecný úvod k Římskému misálu výslovně doporučuje věřícím, aby po zpěvu nebo recitaci Sanctus až do Amen po eucharistické modlitbě setrvali na kolenou.

Klečení je znamením klanění a pokory a v Písmu svatém se s ním často setkáváme. Ježíš a apoštolové při modlitbě klečeli. Tato poloha vyjadřuje prostě, ale výrazně, že Bůh je pramen veškeré síly, a klečící je ochoten celý svůj život a všechnu svou energii věnovat Bohu. I svatý Pavel připomíná, že při jménu Ježíš se musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí (Fil 2,6–11).

Klečení je výraz obzvláštní zbožnosti. Je to základní akt víry a silný výraz vědomí, kdo je středem všeho života a všeho stvořeného.

Není v tom nic pasivního klanět se v pokoře Bohu na kolenou.

Biskup cituje na závěr opata a pouštního otce Apolla, který žil před 1700 roky. Podle něho „ďábel nemá kolena, není schopen se klanět ani modlit, může jen pohrdavě shlížet shora. Nechtít sklonit kolena před jménem Ježíš je sama podstata Zlého. Když však před jménem Ježíš poklekáme, když se skláníme ve službě druhým a když poklekáme v adoraci, pak následujeme svaté.“

Kath-net

Bilance sexuální vlny: negativní

Sexuální nauka Církve si nadále drží svou opodstatněnost

Sen generace '68 o naplnění života díky sexuální svobodě bez tabu, se nenaplnil. Naopak. Od počátku třetího tisíciletí stojíme tváří v tvář stále větší deziluzi...

Co to bylo za bouři a jaké morální odzbrojení, když Evropou nastoupilo vítězné tažení farmaceutického vynálezu: anti-baby pilulky, kterou odsoudila papežská encyklika. Média osočovala Církev jakožto strunou a beznadějně zastaralou: odvažuje se katolíkům radit, aby se od tohoto zázračného prostředku distancovali.

Nikdo na toto slovo Církve nedbal, sotva 4 % katolíkům, o ostatním obyvatelstvu ani nemluvě. Neboť všichni nastoupili cestu k velkému průlomu: osvobození k rozkoši. Bůžek sexu byl vítězoslavně posazen na trůn a dodnes se na něm bezuzdně a bezostyšně napačuje.

Jenže modloslužba zaslepuje. Sedm let po nástupu pilulky k nejkrásnější rozkoši bez pocitu lítosti klesl ukazatel počtu dětí na jednu rodinu z 2,3 a na 1,3 a tak to zůstalo 30 let, aniž by si s tím někdo dělal starosti.

Že obyvatelstvo, ve kterém se rodí tak málo dětí, musí trvale zestárnout, to se nestalo námětem pro žádnou volební stranu. Naopak, ačkoliv je rodina pro společnost tak významná, je vytlačována stále více na okraj. 30 let trvalo toto trestuhodné opomíjení a média i politikové před tím zavírali oči. (30 let jsem se jako jediná proti tomu ve svých publikacích ozývala.)

Stali se lidé tímto uvolněním sexuality šťastnější? Lidem se to sice večer co večer v televizi sugeruje, ale bilance – i z hlediska životního štěstí jednotlivce – vypadá velice tristně.

I když z to do dnešní doby, která tak dychtí po novotách, zdánlivě tak nesedí, encyklika Humanae vitae prokázala právě dnes díky negativní bilanci sexuální vlny plnou oprávněnost jako ochranná bariéra pro katolické křesťany. Oddělení sexuality od

plození vedlo k silnému poklesu zájmu o uzavření manželství. Tak např. v Německu, které mělo v roce 1960 60 mil. obyvatel, bylo uzavřeno 530 tis. manželství. V roce 1997 při 81 mil. pou-

Christa Meves

ze 422 600 manželství. Pokles porodnosti je tak velký, že dnešní mládež nemá vyhlídku, že jednou získá nárok na důchod. Počet těch, kteří by na něho vydělávali, bude příliš malý.

S tzv. svobodou v manželství byl legitimován rozpad manželství a v ohromném rozměru se rozmohly rozvody. (V Česku má jen polovina manželství vyhlídku, že se nerozpadne, pozn. překl.) Postižené děti, které stojí bílé jako křída mezi dvěma rodiči, často utrpí značné duchovní a duševní škody a vyrůstají z nich dospělí, kteří mají málo chuti uzavřít manželství.

Na místě rodiny se objevují tzv. partnerství, která spíše než jako životní se projevují jako měsíční. Společný život jen výjimečně přesahuje desetiletí. Nemálo takových manželů nastupuje zatrpklý osamocení život se smutným konstatováním, že už uplynula vhodná doba k založení manželství. 40 % akademicky vzdělaných žen nemá děti.

Vzrostl počet ženských a pohlavních nemocí, objevila se neplodnost způsobená psychickým rozčarováním a podmíněným

psychickým odporem k druhému pohlaví. Důsledkem zneužívání sexuality je také skutečnost, že přes všechnu tak rozšířenou osvětu přibývá případů nežádoucích otěhotnění a s tím spojených potratů, kterých je v Německu 300 tisíc ročně, a to na účet nemocenského pojištění.

Již 20 let obchází svět nekontrolovaně nová smrtelná pohlavní choroba AIDS, která si už vyžádala 24 mil. životů a denně přibývají stovky nově nakažených, při čemž o tom, že sám je nositelem nákazy nově nakažený ani neví, jelikož inkubační doba choroby je až deset let a lékaři nemají povinnost případy nakažení hlásit. Tento mor je neodpovědně ignorován, jen aby nebyla zpochybněna modloslužba sexu.

Společnost se tedy nestala bezmeznou liberalizací sexu ani přátelštější, jak hlásala hesla („Make love, not war!“ – „Soulóžte, jen ne válku!“), ani zdavější, nýbrž morbidnější.

Zdá se, že ani tyto zkušenosti nestačí k tomu, aby společnost popřála více sluchu učitelkému úřadu Církve, spíše naopak. I když v talk-shows a v novinách se už mluví o neudržitelném chování mužů a žen, mládež je nadále vyzývána, aby co nejdříve zahájila sexuální život (a to dokonce v oficiálních osvětových materiálech příslušných ministerstev), stejně tak jako je mediální trh zaplavován pornografií.

Jakkoliv zkušenost prokázala, že množství antikoncepčních prostředků jen přispělo k rozmnožení potratů, obyvatelům se dále sugeruje, že je možno vyprovokovaný pohlavní pud opět držet v šachu gumovými a chemickými prostředky. Nikde však není ani zmínky o tom, že člověk sám je příliš slabý na to, aby

uvolněný pohlavní pud opět svedl do patřičných hranic.

Dokonce i lékaři nevědí nic lepšího, než že doporučují pilulky RU 468, aby ulehčili svému svědomí a potratové praxi. Školy dále operují s kondomy a v Berlíně dokonce s doporučováním homosexuality přímo ve vyučování. Podle švédského vzoru doufají, že „pilulky po“ si bude moci volně opatřit každá dívka, aby v případě „nehody“ při sexuálním dobrodružství mohla „další průběh“ zastavit.

Že nauka Svatého stolce doporučením přirozeného plánování má za cíl kultivaci lásky, že Církev se i na tomto poli snaží plnit své základní poslání zachovat Bohem stanovený řád stvoření, to se díky záplavě ilustrovaných tiskovin a televize namnoze nedostane ani do povědomí katolíkům. A to vše přesto, že doporučení jednoho celoživotního manželství nachází svou podporu a oprávněnost i v nouzi stárnoucích osamělých jedinců a v přemíře sexuálního experimentování mládeže s konkubínátem a promiskuitou.

Jak šťastní by měli být za tohoto vývoje katolíci, že patří k Církvi, jejíž učitelský úřad, hlavní ústředí víry, tak houževnatě a neohroženě klade odpor druhému ďábelskému nájezdu v Evropě, a tak podruhé dává viditelně najevo, že Církev je schopná zastávat pravdu v celé její zjevené hloubce.

Místo toho se mnozí nechávají dále strhnout vírem ducha doby, pokoušejí se Církev rozštěpit „demokratizačními tendencemi“ a nepoznávají, že uměle pěstovaná alergie vůči „zneužití moci“, které se Církvi vyčítá, není nic jiného než zastaralá macha marxistického podkopávacího manévru. Katolíci by měli vydání encykliky Humanae vitae oslavovat jako etapové vítězství a podle zkušeností uplynulých 35 let stavět hráz tak škodlivému zdivočení mládeže.

Z Vision 2000 - 5/2004
přeložil -lš-

O modlitbě

Přinášíme vám další úryvek ze zápisků Cataliny Rivas, současné mystičky, která žije v Bolívii. Tentokrát se slova Pána Ježíše týkají vytrvalé modlitby, nesené důvěrou a pokorou. Připomínáme, že arcibiskup René Fernández Apaza z Cochabamy uznal mystické zkušenosti Cataliny Rivas a její spisy za autentická Boží znamení a povolil jejich zveřejnění.

Řekl jsem: *Proste a obdržíte*. Nezapomínejte však, že k tomu, abyste byli vyslyšeni, musíte prosit odpovídajícím způsobem. Mnoho lidí prosí, ale neobdrží, protože neprosí tak, jak je zapotřebí – s pokorou, důvěrou a vytrvalostí.

Nesnám pýchu. Vězte, že nebudou vyslyšeny modlitby těch, kteří důvěřují jen své síle a věří, že jsou lepší než druzí. Nejsem naopak hluchý k modlitbám pokorných. **Modlitby zkroutěných srdcí se vznášejí do nebe a nevracejí se, dokud nejsou ode mne vyslyšeny.** Vězte, že když se ponížujete, okamžitě spěchám k vám, abych vás objal. Ale jestliže se stáváte domýšliví a pyšní kvůli své moudrosti a svým skutkům, vzdalují se od vás a přenechávají vás vám samým. Nepohrdám ani největšími hříšníky, když opravdu litují svých hříchů, ponížují se v mé přítomnosti a vyznávají, že nejsou hodni mých milostí. Nikým, kdo ve mne věří, nebude pohrdáno. Ať to vědí všichni hříšníci. Nikdy se nestalo, že někdo, kdo se mi s důvěrou svěřil, zůstal opuštěný, a to bez ohledu na to, jak mnoho hříchů spáchal. **Kdo se na mě obrací s vírou a prosí o milosti, které jsou duchovní povahy a užitečné pro jeho duši, může si být jist, že je obdrží.** Já se nechovám jako lidé, kteří slibují, ale potom nedodrží své slovo. Oni tak činí, protože buďto klamali, když slibovali, nebo postupem doby změnili názor. Já však jednak nemohu klamat, protože jsem pravda, a nemohu ani měnit názor, protože jsem spravedlnost a znám důsledky vlastních činů. Jak bych mohl nedodržet svůj vlastní slib?

Proto vás vyzývám, abyste prosili o potřebné milosti. *Pros-*

te, a obdržíte, hleďte, a naleznete, tlučte, a otevře se vám. Jak bych vás mohl vyzývat, abyste mě prosili o nějaké milosti, kdyby nebylo v mé vůli vám tyto milosti udělit? Jestliže mě budete prosit o věci, které jsou užitečné pro vaši spásu, a budete se modlit s vírou, vyslyším vás. Nemohu naopak splnit prosby, které se týkají věci, které jsou škodlivé pro vaši duši. Na příklad: jestliže někdo myslí na to, aby se pomstil za nějaké zranění, a prosí o moji pomoc, nebude vyslyšen. Kdo mě prosí o něco nespravedlivého, prohřešuje se tím proti mně.

Jestliže voláte o Boží pomoc, protože chcete, abych vás poděpřel, nemůžete současně klást překážky této své modlitbě. Jestliže prosíte o sílu na překonání pokušení, ale nechcete se současně vyhybat příležitosti k hříchu, nepočítejte s tím, že vám pomohu. Když pak i přes modlitbu zhřešíte, nemůžete za to obviňovat mne a říkat: *Prosil jsem Boha, aby mi dal sílu překonat pokušení, ale nevyslyšel mě.* To vy sami jste položili překážku a způsobili, že vaše modlitba nebyla účinná a že nemohu splnit vaši prosbu.

Prosby o časné milosti (sportovní úspěch, dobré žně, osvobození od nemoci nebo od těžkostí) udělují jedině tehdy, je-li to prospěšné pro vaše duchovní zdraví. Není-li tomu tak, musím vaše prosby odmítnout, protože vás miluji a vím, že by takové milosti mohly uškodit vaši duši. Některé milosti neudělují z důvodu milosrdenství, jiné udělují jako trest. **Jestliže jste neobdrželi milosti, o které prosíte, radujte se, protože je pro vás lepší, že tyto milosti neobdržíte... Často prosíte o jed, který by vás za-**

hubil. Proto mi musíte dovolit, aby moje vůle splnila vaše prosby podle svého, protože ona ví, kdy se týkají toho, co opravdu potřebujete.

O duchovní milosti, jako je odpuštění hříchů, vytrvalost ve ctnosti nebo láska ke mně, je třeba prosit s hlubokou a bezpodmínečnou důvěrou, že budete vyslyšeni. Hříšníci! Jestliže nezasluhujete, abyste obdrželi milosti, prostě o ně v mém jménu, já mám přece nekonečné zásluhy před svým Otcem. Vzhledem na ně obdržíte všechno, oč prosíte.

Proste vytrvale a nepodléhejte únavě pro časté opakování proseb. Právě proto jsem řekl: *Neustávejte v modlitbě, učíte celý svůj život modlitbou.* Nedovolte, aby vás cokoliv zdrželo od modlitby, protože když se ke mně přestanete obracet, sami se připravujete o Boží pomoc a vystavujete se pokušení.

Řetězu Božích milosti musí odpovídat řetěz modliteb. Jestliže přetrhnete modlitby a přestanete se modlit, i já zadržím řetěz

své podpory a vy tak ztratíte potřebnou vytrvalost. Znáte podobnoství o nespravedlivém soudci a neodbytné vdově? Lidé jsou často nervózní, když je někdo naléhavě o něco prosí. Mne vaše dotěrnost nedráždí, naopak, mám z ní radost, těším se z vaší vytrvalosti a povzbuzuji vás, abyste mi své prosby přednášeli opakovaně. Když říkám: *hleďte, tlučte*, chtěl bych, abyste mi rozuměli, že musíte být jako ubozí žebráci, kteří prosí o almužnu, i když je lidé odbyvají, a opakovaně se domáhají, dokud nejsou obdarováni.

Každou chvíli pak prostě o vytrvalost: když se probudíte, když se modlíte, při mši svaté, při adoraci, když večer uléháte a zvláště tehdy, když vás přepadá pokušení ke hříchu. Stále se modlete slovy: *Pomoz mi, pomáhej mi, osviť mě, dej mi sílu, neopouštěj mě.* Proste o milosti prostřednictvím mé Matky, protože ji nikdy neodmitám. Ona je záštitou hříšníků, záchranou trpících a pramenem veškeré milosti.

Podle Miłujcie się 1/2005

naprosto nezbytné a nezastupitelné: *Kdo uvěří a bude pokřtěn, bude spasen. Kdo neuvěří, bude zavržen. Komu hříchy neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.* To však ve skutečnosti není nic omezujícího, jak se někteří domnívají, naopak, tím nejvyšším darem Božího milosrdenství je právě toto jednoznačné a zcela evidentní vymezení způsobu a ustanovení jediné zaručené instituce, u níž je možno nesporně a nepochybně dosáhnout odpuštění hříchů. Tento řádný, a tedy nanejvýš účinný způsob si zvolil a určil sám Bůh a na nic jiného nemůžeme spoléhat. S tím pak souvisí i Spasitelův závazný příkaz: ***Jděte a učte všechny národy,*** tzn. zanechte jim tyto prostředky, které vám připravilo moje milosrdenství, aby mohli mít jistotu, že dosáhli odpuštění svých hříchů a mohli být spaseni. Kdyby si určil Bůh pro nějaké jiné národy jiné cesty, neukládal by nám, abychom mu je získali za jeho děti. Je to projev zásadního nepochopení, pokud se někdo domnívá, že trvat na této výlučnosti a jedinečnosti cesty ke spáse je v rozporu s Božím milosrdenstvím. Bůh přece neustanovil svátosti a jejich legitimní udělovatele pro tvrdost svého srdce, ale právě ze své milo-

srdné lásky a dobroty. Kdo jiný než Bůh ví, co to doopravdy znamená hřích, a ve své moudrosti, spravedlnosti a dobrotě nám připravil a zjevil ten nejlepší způsob, jak se z područí hříchu vymanit. Kdyby tato jasná svátostná znamení nebyla tak potřebná a nezbytná a člověk si mohl cestu k očištění a ospravedlnění najít sám, nemusela být vůbec ustanovena, a pak by také všichni ti, kteří za jejich šíření a poskytování mezi všemi národy zaplatili svým životem, prolili svou krev zbytečně.

Není to Bůh, kdo se rozešel s námi, ale my jsme hříchem odešli od něho, a jestliže nám nanejvýš dobrotivě a milosrdně ukazuje, kde nás čeká a jak ho můžeme bezpečně opět najít, co bychom proti tomu mohli namítat? To, co je třeba od základu změnit, je náš postoj k Bohu, který od nás právem očekává naprostou a bezvýhradnou **důvěru** milujícího dítěte. Odpuštění hříchů představuje něco mnohem více než jen nějaké odstranění skvrn nebo smazání dluhu. Při odpuštění hříchů se jedná o zásadní změnu životní situace, o **návrat k Bohu** a smíření s Bohem tak, aby mohlo dojít opět k onomu nejdůvěrnějšímu a nejradostnějšímu objetí odda-

ného a důvěřujícího dítěte s milujícím Otcem. To je pro člověka životně důležité, protože právě Otcova náruč je to místo, pro které jsme byli stvořeni a kam bytostně patříme, a mimo ni žijeme v prostředí nám zcela nepřiměřeném a přímo zhoubném. Žít mimo Boha, to je ten nejnezdравější způsob života jak pro jednotlivce, tak pro společnost. Na přírodě kolem sebe můžeme názorně vidět obraz toho, jak ničivě se projevuje nezdravé, nepřiměřené životní prostředí na všem živém. Suché pahýly na hřebenech hor a mrtvé ryby v otrávených tocích jsou výstražnými symboly pro všechny, kdo nechtějí znát jediného Dárce života. Umírající příroda jde ruku v ruce s odumírající společností, jejíž smrtelně chorobný stav už nemohou přehlížet ani největší optimisté. Je v zájmu našeho jak tělesného, duševního, tak i sociálního zdraví, abychom se ze svého poblouznění vrátili co nejrychleji do svého nejvladnějšího prostředí.

Otcova náruč není vyhrazena jen pro vyvolené duše, které si obzvláště vyhledal a u nichž nachází své potěšení. Právě ony však nejvíce pociťují nesmírnou bolest, že je kolem nich v Otcově náruči tolik nevyužitého místa, protože je stále tak mnoho lidí, kteří tuto náruč ještě vůbec

ani nepoznali, ale také těch, kteří touto náručí pohrdli. Nad tím nemůžeme naříkat jen sami u sebe, ale musíme o tom rozmlouvat se svým Otcem a jeho Synem. Je to téma, o kterém oni spolu hovoří od věčnosti a které je přímělo podstoupit ten krok nekonečného Božího milosrdenství, kterému říkáme dějiny spásy. V nemocném evropském prostředí to ovšem vypadá, jako by se tyto dějiny spásy otočily zpátečním směrem. Ani za této situace však nepřestává platit Pánova výzva: ***Důvěřujte mi, já jsem přemohl svět.*** Ježíš nejen může, ale touží uzdravit tento svět. Nejsou však naše evidentní apoštolské nezdary způsobeny nepřítomností opravdové důvěry, kterou nahradila nezdravá sebedůvěra? Proč se Ježíš nezjevuje vzdělaným aktivistům plným energie a plánů a činnosti, ale zdánlivě nemohoucím, skrytým, nevzdělaným a právě těm přímo nabízí, aby byli jeho **spoluvykupiteli**? Je vůbec možné být spoluvykupitelem? Jestliže to, co děláme pro ty nejmenší, děláme **pro něho**, pak také to, co ti malíčci dělají pro něho, dělají **v něm a s ním** pro spásu světa. A jelikož mu bezmezně důvěřují, dělají věci, nad kterými zůstáváme v úžasu stát.

-red-

DĚTI BEZ DOKLADŮ

Nejméně dva miliony dětí, které se narodily v Angole v době občanské války, nejsou oficiálně registrovány. Nemají doklady ani občanská práva. Válka zde trvala od roku 1975 do roku 1990. (misna)

AGENTI MEZI POLSKÝM DUCHOVENSTVEM

Karol Wojtyła byl jako křesťanský arcibiskup sledován tajnou policií. Jeden kněz podával informace o jeho aktivitách a setkáních s polskými intelektuály a katolickými aktivisty. Svědčí o tom akta polského „Institutu národní paměti“. Mezi rokem 1970–1980 pracovalo 15 % polských kněží jako agenti tajných služeb. (adn-kronos)

PROCES SVATOŘEČENÍ FATIMSKÝCH BLAGOSLAVENÝCH DĚTÍ

Diecéze Leiria Fatima uzavřela na diecézní úrovni proces svatořečení bl. Františka a Hyacinty. Příslušná dokumentace byla předána Svatému stolci. Dokumentace obsahuje rovněž posudek lékařů o zázračném uzdravení, které se uskutečnilo na přímou blahoslavených dětí.

KDO VĚŘÍ, ŽIJE ZDRAVĚJI

Stále více lékařů se zabývá „lékem“, který nejde předepsat. Lidé, kteří žijí zbožně, se rychleji uzdravují, jsou mnohem méně zasaženi depresemi a potřebují méně prostředků proti bolesti. Potvrzuje to

asi 1200 vědeckých výzkumů. Zprávu přinesl odborný časopis „Psychologie heute“ (Weinheim u Heidelbergu). Ze 112 pacientů nemocných rakovinou a 57 pacientů s roztroušenou sklerózou je 40 % přesvědčeno, že „duchovní prameny“ mohou průběh jejich nemoci pozitivně ovlivnit. Jiné průzkumy prokázaly, že pacienti, kteří věří a modlí se, mají silnější imunitní systém a po operaci se rychleji zotavují.

Podle studie kolumbijské univerzity mezi 219 ženami, které trpěly neplodností, pomohla modlitba splnit jejich přání po dítěti. Aniž by to ženy a lékaři věděli, za polovinu z nich se lidé vytrvale modlili. V této polovině byl dvojnásobně větší počet

úspěšných případů než ve skupině kontrolní.

Pozitivní výsledky však nelze vynutit a nedostávají se právě proto, když je pro někoho modlitba cílevědomý prostředek k uzdravení. Platí však, že zdraví a duševní uvolnění jsou velmi potěšující vedlejší účinky modlitby.

KATOLÍCI V JAPONSKU

Počet katolíků v Japonsku v tomto roce poprvé překročil hranici jednoho milionu. Oznámila to biskupská komise pro přistěhovalce a utečence. Polovina katolíků žijících v Japonsku jsou přistěhovalci. Přicházejí poněkud více z Brazílie, Filipín a Koreje. (ucan)

Kath-net

Co chtějí ženy

Mary Ann Glandonová je profesorkou práva na Harvardské univerzitě a prezidentkou Papežské akademie pro společenské vědy a zastupuje Svatý stolec na zasedání OSN pro ženy. V rozhovoru pro agenturu Zenit vysvětlila, proč katolická církev, která provozuje největší soukromý zdravotní a vzdělávací systém na světě, má plné právo hovořit s velkou autoritou o záležitostech ženy. Zdůrazňuje, že požadavek na rovnoprávnost ženy není možno prosazovat na úkor rodiny, a vysvětluje, proč všechny dokumenty OSN nevystihují podstatu záležitostí týkajících se žen.

O čem budete na 49. zasedání OSN hovořit?

Vyslovím se k těm otázkám, které účastníkům konference předložil příslušný výbor Spojených národů. Chceme ukázat, jak se vyvíjelo postavení ženy od konference v Pekingu v roce 1995. Svatý stolec chce upozornit na nové výzvy, které vznikly v posledních letech: na nové formy chudoby a ohrožení lidské důstojnosti.

Budu opakovat ty záležitosti, které jsme vyslovili již před deseti lety, když nás Svatý otec vyzval, abychom v Pekingu podnikli docela konkrétní kroky. Řekl nám: „Usilujte o to zastat se těch, pro které nemohou mocní zajistit slyšení.“ Přednesu, že Svatý stolec se nachází v ojedinělé pozici, aby si mohl dovolit to, co dělá. Konec konců existuje více než 300 000 katolických zdravotních, vzdělávacích a podpůrných organizací, které slouží převážně nejchudším lidem na světě. Denně je Církev svědkem soužení přistěhovalců, uprchlíků, obětí válek a takových lidí, kterým scházejí základní potřeby k obživě a hygieně.

Budeme vyzývat ke kulturní přestavbě, protože péče o respektování úcty k člověku patří k nejdůležitějším formám lidské práce. Přestavba světa práce musí postupovat tak, aby vzrostla jistota pro ženu a její požadavky, aniž by přitom rodina zůstala stranou.

Jak se změnila situace ženy po pekinské konferenci? Došlo k pokrokům nebo ke krokům zpět?

Jedno i druhé. V mnoha částech světa došlo k pokrokům v oblasti vzdělávání a zaměst-

návání, i když současně situace v zaměstnávání žen s dětmi není povzbuzující. V jiných oblastech však ženy doznaly také zhoršení situace. Zvláště znepokojující je skutečnost, že čtvrtinu tzv. „chudého obyvatelstva“ na světě tvoří ženy a děti. Dokonce se to týká i zemí blahobytu, ve kterých ženy těžce nesou ná-

Mary Ann Glandonová

sledky rozvodů a osamocení rodičovství. Chudoba a rozpad rodiny souvisí s dalšími zly, jako je domácí násilí a obchod s prostitutkami.

Na historické pekinské konferenci došlo mezi OSN a Svatým stolicem k některým konfliktům, zvláště pokud jde o téma re-

produktivního zdraví, „práv“ na rovnost pohlaví a sexuální výchovu dětí. Tato témata jsou v diskusích OSN stále znovu na pořadu. Jaký je nyní aktuální stav?

Minulý týden Svatý stolec opět znovu jasně prohlásil, že dokumenty schválené v Pekingu nevytvořily žádná nová mezinárodní lidská práva a že všechno příslušné úsilí překračuje rámec pravomoci konference. Je nutné podniknout pokus „otočit“ smysl spíše vágních výrazů v těchto dokumentech.

Nesmí se však zapomenout, že k těmto tématům probíhají důležité debaty na mezinárodní úrovni. Lobby, které vystupuje proti růstu obyvatelstva a pro sexuální osvobození, pokouší se stále znovu prosadit v dokumentech OSN poukazy na reprodukční a sexuální práva. Od toho si slibují, že ovlivní veřejné mínění a zákony jednotlivých států.

Největší vliv měly tyto skupiny v devadesátých letech. To je také důvod, proč se části pekinských dokumentů méně výslovně obracejí k dnešním záležitostem žen a místo toho zastupují záležitosti zvláštních zájmových skupin.

Mary Ann Glandonová

Mary Ann Glandonová

Jak odpovíte těm kritikům, kteří pokládají Církev ve vztahu k ženám za staromódní?

Skutečně staromódní je dnes starý feminismus sedmdesátých let s jeho negativním vztahem k mužům, manželství a mateřství a se strnulými postoji týkajícími se potratů a práv homosexuálů. Pokud jde o Církev, je zde stále možnost něco zlepšovat. Musíme však také říct, že není žádné jiné instituce, která by dělala více a zcela konkrétně pro blaho tak mnohých žen.

Je velmi dobře známo, že Církev se ode dávna zasazuje o výchovu žen. Církev je díky svému na světě největšímu soukromému zdravotnímu a vzdělávacímu systému denně ve styku s každodenními potřebami žen. Církev skutečně provází ženu na její cestě, zatímco jiní mají jen plná ústa frází.

Jak se dnes na začátku třetího tisíciletí hodnotí v Církvi to specificky „ženské“?

Je velice zajímavé, že moderní feministická hnutí, která vznikají dnes, mají mnohem více co do činění s katolickým pohledem na komplementární spolupráci mezi mužem a ženou, který usiluje o prosazení kultury, jež přeje současně ženám i rodině. Ústřední záležitostí pro stále větší počet žen je jejich lepší postavení v ekonomice, společnosti a politice, které však nejde na účet rodinného života. To je problém, pro který zatím není žádné řešení a který byl „starému“ feminismu lhostejný.

Podle Kath-net

JSEM JEŽÍŠ, KTERÉHO PRONÁSLEDUJES (Sk 9,5)

Ježíš, který je pronásledován, chce odpouštět. Vychází vstříc tomu, kdo zhrěšil a lituje svých vin, aby ho naučil milovat a přijímat spásu.

*Já jsem Ježíš, kterého pronásleduješ, odpověděl jsem Pavlovi, když ho nebeský jas srazil k zemi během cesty do Damašku, a vzrušený, že uslyšel své jméno, se mě ptal: *Kdo jsi, Pane?* A ihned, když uslyšel, že jsem to já, odpověděl: *Co chceš, Pane, abych učinil?*⁽⁷⁹⁾ Jak krásný příklad pohotové odpovědi!*

I tebe jsem zahrnul nebeskou září, abych ti umožnil rozjímat o mém učení. I ty jsi padl tolikrát k mým nohám, zkroušený a pokorený pohledem na své hříchy a nevděčnosti. Slyšel jsi v hloubi své bytosti můj hlas, který ti říkal: *Hleď, ty mě pronásleduješ svou pýchou, svou smyslností, svou závistí, svým reptáním, svou lakotou, svou leností, svým hněvem atd.*

Tato chování zraňují bližního, zraňují tebe a mé Srdce, jehož podstatou je láska.

Proč mne pronásleduješ ve svých bratrích? Proč mě pronásleduješ tím, že odmítáš příkázání lásky? Co jsem ti udělal jiného, než že jsem ti prokázal dobrodlní? Proč mnou pohrdáš a stydíš se před lidmi patřit ke mně? Proč tvé ambice, nenávisť, pomsta, lhostejnost a tolik věcí, které známe jen ty a já, zraňují mé Srdce, jehož jedinou vinou je, že tě miluje?

Proč mě bodáš trny své vlažnosti, proč mě odmítáš kvůli lid-

ským ohledům, proč dáváš přednost pokušení před mou milostí, proč hledáš sebe samého, zalíbení v sobě, proč kalíš svůj život marivostí a křížuješ mě svým špatným příkladem? Proč mě pronásleduješ? Proč?

Co jsem mohl udělat pro tebe, a neudělal jsem? Nedal jsem ti život, pokrm, radost, zdraví, přirozené dary, dary milosti, dary slávy, vykopení, svátosti s mým Tělem a mou Krví v Eucharistii, aby mohly být smazány všechny tvoje hříchy? Proč tedy, proč taková přemíra nevděčnosti vůči tomuto milujícímu Srdci, které se pro tebe nechalo probodnout?

Můj život, moje zásluhy, moje smrt, všechno bylo pro tebe, moje sláva, moje věčná odměna, všechno bude pro tebe. Proč mě pronásleduješ?

Slibuji ti, můj synáčku, že všechno přikryji odpuštěním a milosrdenstvím. Stačí jeden úkon upřímné lítosti, i malický, abych zapomněl i na sto let pronásledování a strašných zločinů. Já jsem Bůh lásky a jsem připraven ti odpustit více než matka, schopná zachránit vlastní dítě z ohně. Jestliže jsem ti připomněl tvé hříchy, udělal jsem to jen proto, abych je pak přikryl svým milosrdenstvím a obmyl je svou krví.

Přiď proto, ztracená ovce, protože Já jsem tvůj Otec, tvůj Pastýř, jsem tvůj Ježíš, kterého jsi pronásledoval, ale od nynějšku mě můžeš milovat celou svou silou. Pojď ke mně, kajcínku.

Děkuvzdání

Ježíši, otevři mé oči jako jsi je otevřel Šavlovi, a dej mi vůdce, který by řídil můj život. Nauč mě zákonu lásky. Pln důvěry v Tebe a z hloubi své bídy Ti říkám: *Pane, co chceš, abych učinil?*

Mistře dobrý, nauč mě svým cestám, *stvoř ve mně čisté srdce a obnovuj ve mně každý den ducha, který mě povede k Tobě*⁽⁸⁰⁾.

Odevzdávám se do Tvých rukou jako ubohý nástroj plný horlivosti a zápalu, abych šířil

JÁ JSEM (14)

Tvé jméno, abych způsobil, že Tě svět pozná, abych Tě hlásal všem srdcím a dal za Tebe i svůj život a svou krev.

Jestliže zhřeším, nekonečně větší bude Tvé odpuštění. Chci Tě oslavovat, i kdybych měl trpět, žádám Tě, ukaž mi způsob, tak jsi to učinil se svatým Pavlem: *Ukaž mi námahy, které mám vytrpět pro Tvé jméno.*⁽⁸¹⁾ Na čem mi může záležet, jestliže chci odčinit své nedostatky, jestliže toužím hlásat Kříž svým příkladem?

Svět je pro mě ukřižován tak jako já pro svět. Pokud jde o mne, nechci nic jiného než Kříž našeho Pána Ježíše Krista.⁽⁸²⁾

Seznámil jsem se důvěrně se vším: se sytostí i hladověním, s nadbytkem i nedostatkem. Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.⁽⁸³⁾

Co mě odloučí od lásky Kristovy? Budu opakovat s Tvým apoštolem: *Jsem přesvědčen, že ani hlad, ani žízeň, ani meč, ani život, ani smrt ani žádný tvor mě nemůže odloučit od Tebe.*⁽⁸⁴⁾

Dej mi svou lásku, protože láska je všechno. *I kdybych měl všechny ctnosti, kdybych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nejsem nic.*⁽⁸⁵⁾

Ježíši, dej mi oheň, který zanítil Pavla, abych Tě miloval a učinil Tě milovaným až do prolití krve a oběti vlastního života za Tebe.

Maria, útočiště hříšníků, nástroj vyvolený jako sv. Pavel,

Matko moje, dej mi tuto lásku silnější než smrt; abych se stravoval tím, že budu žít jen pro Ježíše, abych mohl říct v pravdě: *Pro mě žít je Kristus*⁽⁸⁶⁾; *nežiji již já, ale žije ve mně Kristus.*⁽⁸⁷⁾

Myslenky pro život

Být nic, být mnoho, být nečím malým; poroučet, poslouchat, být pokoren, zapomenut; být v nouzi nebo v hojnosti, radovat se nebo být zmožen námahou; být sám nebo mít společnost; objevit před sebou dlouhou cestu nebo nevidět ani prostor, kam šlápnout, nacházet se v útěše nebo ve vyprahlosti, být nemocný nebo zdravý; žít dlouho nebo brzy zemřít, všechno přijmu v souladu s Boží vůlí.

PŘEDSEVZETÍ

Otče, ode dneška budu žít ano k Tvým pokynům a *amen* k Tvé vůli. Přijmu všechno na smír za své hříchy, vždy připraven odpovídat s láskou.

■ Pane, *co chceš, abych učinil* ve prospěch našeho Svatého otce, kardinálů, arcibiskupů, biskupů, diecézních kněží, misionářů a angažovaných laiků?

■ Pane Ježíši, kéž každý člen našich rodin se živě setkává s Tebou.

⁽⁷⁹⁾ Sk 9,5

⁽⁸⁰⁾ srov. Ž 51,12

⁽⁸¹⁾ srov. Sk 9,16

⁽⁸²⁾ Gal 6,14

⁽⁸³⁾ Fil 4,12-13

⁽⁸⁴⁾ srov. Řim 8,35

⁽⁸⁵⁾ srov. 1 Kor 13,2

⁽⁸⁶⁾ Fil 1,21

⁽⁸⁷⁾ Gal 2,20

BIBLE V BERLÍNSKÝCH NOVINÁCH

V největších berlínských novinách Berliner Zeitung začíná vycházet seriál, v němž významné osobnosti odpovídají na otázku „Co mi dala Bible“. Tento projekt sponzoruje z největší části primář prof. Jürgen Bier. Ve svém příspěvku řekl: „Věřím v Boží slovo a jsem přesvědčen, že Bible nám zprostředkuje mnoho hodnot, které nám dále pomáhají v každodenním životě.“ Profesor Bier se stará o to, aby na každém nemocničním pokoji byla Bible. Často může víra velmi podpořit medicínu.

Ke každému takovému příspěvku je přiložena nabídka jednoho exempláře Nového zákona zdarma. První den to bylo 400 exemplářů.

Kath-net

Výzvy fatimského poselství (3)

V tom je tajemství štěstí na zemi i na nebi: v lásce! Bůh nás miloval a dal sám sebe z lásky k nám, říká svatý apoštol Pavel. Bůh nás miluje, z lásky je v našich srdcích a očekává naši pokornou odpověď. A Bůh je v nás, neboť jsme chrámy Nejsvětější Trojice: *Nevíte, že jste Božím chrámem a že ve vás bydlí Boží Duch* (1 Kor 3,16)?

S takovým duchem víry titou odvíhodní rodiče, i když neznali světských věd, byli nejvyšší pozorní v tom, aby uchovali nevinnost svých dětí, aby tak nic nemohlo zatemnit jas jejich dětských duší. A to je to, k čemu vyzývá božský Mistr: *Varujte se, abyste nikým z těchto nepatrných nepohrdali. Říká vám: Jejich andělé v nebi stále hledí na tvář mého nebeského Otce* (Mt 18,10).

Ano, drazí bratři poutníci, andělé hledí stále v nebi na tvář Věčného světla a v ní - jako v nesmírném zrcadle, před nímž všechno probíhá - je všechno přítomno, všechno zůstává jakoby vytesáno nezníčitelnými písmeny: minulé, přítomné i budoucí. Všechno to, co existuje a bylo stvořeno Bohem: nebe, peklo, země, hvězdy, slunce, měsíc, světy známé i neznámé, absolutně všechno přijímá bytí a život z vůle, moci, vědění, všemohoucí moudrosti tohoto nekonečného Světla, kterým je Bůh, jediný pramen, odkud prýští veškerý život, který existuje, a veškeré jiné světlo a život není nic jiného než slabá účast, bledý odlesk, jeho jiskra.

VÝZVA K OBĚTI

Sedmá výzva fatimského poselství: *„Přinášejte stále Nejvyššímu modlitby a oběti.“*

Tuto výzvu k oběti, s kterou se Bůh na nás obrací, nalezneme také na mnoha stranách Písma svatého. Může se snad dokonce zdát neužitečným, abychom ji znovu připomínali, ale nebude to marné, protože často na ni zapomináme nebo jsme nedbali vůči této velké povinnosti.

Ve Starém zákoně kněží obvykle přinášeli Bohu za sebe a za lid oběti zvířat, která obětovali jako smírné oběti. Ale tyto oběti byly pouze předobrazy Kristovy oběti, jež měla být pravou obětí přinesenou Otci za hříchy lidstva. Oběť Krista, který přišel, aby ukončil předobrazy, měla být obětí trvalou na místo starozákonních obětí. A dnes ji denně obnovujeme na oltáři slavním Eucharistie, nekrvavého opakování oběti kříže.

Ale to nestačí, neboť, jak říká sv. Pavel (Kol 1,24), máme na sobě doplňovat to, co chybí Kristovu utrpení, protože jsme údy jeho mystického Těla. Když tedy jeden úd těla trpí, všechny ostatní údy trpí s ním, a když jeden úd se obětuje, všechny ostatní údy mají účast na této oběti; jestliže jeden úd je nemocný a nemoc je vážná, i když se tato nemoc nachází pouze v něm, přesto celé tělo trpí a umírá. V duchovním životě dochází k tomu: všichni jsme nemocní, všichni máme mnohé nedostatky a hříchy; proto všichni máme povinnost, abychom se ve spojení s nevinnou obětí, kterou je Kristus, obětovali na smír za hříchy naše i našich bratří, protože všichni jsme údy téhož a jediného mystického Těla Páně.

Poselství nás žádá, abychom ze všeho, co máme, přinášeli Bohu oběť: *„Ze všeho toho, co můžete, přinášejte oběť na smír za hříchy, kterými je on urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků“* (slova anděla). Mohou to být oběti dober duchovních, intelektuálních, mravních, tělesných a hmotných. Podle momentální situace budeme mít příležitost obětovat jed-

nou to a jindy ono. To, na čem záleží, je být ochoten využívat příležitosti, které se nám nabízejí; zvláště máme být ochotni obětovat se, když to vyžaduje plnění našich povinností vůči Bohu, našim bližním a nám samým. A ještě více, jestliže tato oběť je nezbytná k tomu, abychom nepřestoupili žádné z přikázání Božího zákona; tehdy oběť, kterou si máme uložit, je povinná, protože jsme povinni obětovat se, když je to nutné k tomu, abychom nehřešili. Je to požadavek, na němž závisí naše věčná spása. Tak nám to říká Ježíš Kristus v evangeliu: *„Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, ale kdo svůj život pro mě ztratí, zachrání si ho. Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí nebo si uškodí?“* (Lk 9,23-25). Z toho, co nám zde Pán říká, můžeme vidět, že máme být připraveni spíše položit svůj život než spáchat jediný těžký hřích, kterým můžeme ztratit věčný život. Totéž tedy tím spíše platí, jestliže zachování Božího zákona vyžaduje od nás vnitřní oběti a oběť vlastního života.

Zřeknutí se všeho, co nás může vést ke hříchu, je cesta ke spáse. Proto nám Pán říká: *„Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho.“* Čili ten, kdo bude chtít uspokojit vlastní nezřízené žádosti, následovat hříšný život a kráčet po široké cestě hříchu, aniž by se kál a napravil, ztratí věčný život. A jak se neptat s Ježíšem Kristem: *„Vždyť co prospěje člověku, když získá celý svět, ale sám sebe zahubí?“*

V témže smyslu nás upozorňuje: *„Kdo nebere svůj kříž a ne následuje mě, není mě hoděn“* (Mt 10,38). Ano! Jak může být Božím přítelem a hodným věčného živo-

ta ten, kdo se neobětuje, když je to nutné k tomu, aby krácel cestou jeho přikázání - a zřekl se nedovolených potěšení, svévolie, pýchy, marnivosti, žádostivosti, lakomství a přemrštěného pohodlí; ten, kdo nemá lásku a spravedlnost vůči bližnímu, kdo vyprazdňuje tíží každodenního kříže nebo ho neochotně vleče, aniž by se připodobňoval Kristovu kříži a spojoval se s ním?

Někdy bude křížem naše každodenní práce: *„V potu tváře budeš jíst chléb.“* - uložil Bůh Adamovi jako pokání za jeho hřích; jindy to budou těžkosti života, které povstávají na každém kroku a k nimž je nutné se postavit s pokojem, trpělivostí a odevzdaností; ještě jindy to budou pokoreň, která se neočekávaně objevují a jež máme přijímat tak, že uznáme to, co je v nás nedokonalé, a nastoupíme cestu předsevzetí polepšit se, a to s důvěrou v Boha, který vždy pomáhá duším dobré vůle k tomu, aby povstaly k lepšímu a dokonalejšímu životu. *„Ze všeho,“* říká nám poselství, *„přinášejte Bohu oběť na smír za hříchy, kterými je on urážen, a jako prosbu za obrácení hříšníků.“*

Toto je další motiv, který nám Bůh představuje a pro který se máme obětovat: *Napravujte hříchy, kterými je on urážen, hříchy vlastní a bližního.* Pokaždé, když urazíme nějakou osobu, máme, nalikolik je to možné, napravit způsobenou nelibost a škodu, a kvůli tomu prosíme o odpuštění, prosíme o omluvu atd. Tím spíše tedy máme takto jednat s Bohem. Proto nás Ježíš Kristus v modlitbě Páně naučil prosit o odpuštění: *„Otče náš, jenž jsi na nebesích, (...) odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům,“* a hned poté říkáme: *„A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého“* (Mt 6,9.12-13). Nejlepší smír, který můžeme obětovat Bohu, je spojit s prosbou o odpuštění předsevzetí polepšit se, aby již nebyl urážen. Kvůli tomu prosíme o odpuštění, pomoc a ochranu.

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Česká dominikánská provincie pod záštitou Mons. Dominika Duky OP, biskupa královehradeckého, a fr. Alvarze Kodedy OP, provinciála České dominikánské provincie, v rámci **oslav 100. výročí obnovy České dominikánské provincie bl. Hyacintem Cormierem OP** všechny srdečně zve k účasti na historickém symposiu „100 let zápasů“. Symposium se uskuteční ve dnech **8. až 9. dubna 2005** v prostorách barokního refektáře kláštera dominikánů v Praze na Husově ulici č. 8. Po oba dny začátek v 9 hod. a zakončení v 18.30 hod. slavením eucharistie.

Matice svatokopecká zve zájemce na přednášku plk. Ing. Františka Valdštiny na téma **Husitské války a jejich důsledky**, která se uskuteční v **neděli 10. dubna 2005 v 16 hod.** ve Francouzském sále svatokopecské fary.

Mariina legie srdečně zve na **Malý mariologický kongres** Mariny legie na téma: „**Panna Maria nám otvírá cestu k porozumění Největší Trojici**“. Přednášející: Mons. ThDr. Jaroslav Škarva, titulární biskup litomyšlský, P. Dr. Karl Josef Wallner OCist, děkan a profesor dogmatiky na Filozoficko-teologické vysoké škole v Heiligenkreuzu v Rakousku, Dr. Andreas Seidl, prezident Senátu Mariny legie ve Vídni. Kongres se bude konat v **pátek a sobotu 8. a 9. dubna 2005** v letním refektáři Královské kanonie premonstrátů na Strahově, Strahovské nádvoří 1/132, Praha 1. Začátek vždy v 10 hod. (Nocleh pro mimopražské návštěvníky je možno objednat na tel. 607 689 459.)

FESTIVAL LUMEN, Trnava 29. – 30. aprila 2005 – prehliadka kvalitných slovenských a zahraničných gospelových skupín (prevažne z USA, Veľkej Británie, Talianska, Poľska a Českej republiky). Cieľom je stretnutie mladých ľudí z celého Slovenska v dynamickej a priateľskej atmosfére, ktorá nesie pozitívne a výchovné poslanstvo. Sprievodnými podujatiami v rámci festivalu bývajú okrem hlavného pódia rôzne stretnutia, workshopy, prednášky a besedy na aktuálne a pre mladých zaujímavé témy, ďalej muzikál, tanečné divadlo a mládežnícke sv. omše. Koná sa každý rok v Trnave v Mestskej športovej hale a dlhoročnú záštitu nad ním prevzal maestro Peter Dvorský, ktorý sa osobne zúčastní dvoch ročníkov. **Vstupné:** ● 290 Sk – dva dni, ● 150 Sk – piatok, ● 190 Sk – sobota. ● Cena vstupenky je dotovaná Ministerstvom školstva SR a Ministerstvom kultúry SR. Organizátor festivalu – Združenie saleziánskej mládeže DOMKA – je povinný pre získanie tohto príspevku odovzdať prezenčnú všetkých účastníkov podujatia. Preto je uvedená cena podmienená zápisom do prezenčnej listiny. **Nedotované vstupné** je Pi: 200 Sk, So: 240 Sk, Pi-So: 390 Sk. ● **Zľavy:** Vzhľadom k tomu, že uvedené ceny vstupeniek predstavujú až 60% zľavu oproti reálnym nákladom, neposkytujeme žiadne ďalšie zľavy. Za mimoriadne priaznivé ceny vstupného ďakujeme našim sponzorom, ktorí sa výrazným spôsobom pričinili na zorganizovaní tohto ročníka festivalu. ● **Ubytovanie:** Je zabezpečené na školách až do nedele 1. mája 2005. Cena ubytovania je 20 Sk/noc. Treba si so sebou priniesť spacák a karimatku. Ubytovanie si môžete zakúpiť spolu so vstupenkou na informáciách alebo zarezervovať, v prípade ak ste skupina s počtom členov nad 10, priamo cez rezervačný formulár na webovej stránke. ● **Strava:** Máte možnosť zakúpiť si obed iba na sobotu 30. aprila 2005 za 60 Sk. Stravovanie bude prebiehať v jedálni Trnavskej univerzity a bude sa vydávať od 11.30 do 14.00 hod. Je možné tiež využiť stánky občerstvenia a rôzne stravovacie podniky mesta Trnava. ● **Rezervácie:** Vzhľadom na predpokladanú zvýšenú návštevnosť pre početné skupiny odporúčame rezerváciu vstupeniek, stravy a ubytovania už pred festivalom. Využite náš formulár a rezervujte si vstupenky, stravu a ubytovanie na www.festivalumen.sk/2005/rezervacie/. ● **Cestovanie:** Na výrazné zníženie nákladov na cestovanie Vám odporúčame vybaviť si množstevnú – skupinovú zľavu (50%) na železnici vo vašom meste. ● **Anketa a tombola:** Spolu so vstupenkou dostanete anketové lístky. Tieto nám, prosím, vyplňte a vhoďte do anketovej krabice pri vstupe. Každý anketový lístok je automaticky zaradený do tomboly o **hodnotné ceny**. Losovanie prebehne priamo počas festivalu. Výhercovia si ceny môžu prebrať na informáciách. ● **Tričká a CD:** Priamo počas akcie si môžete zakúpiť **festivalové tričká**, CD a MC vystupujúcich skupín. ● **LUMEN 2006** sa uskutoční pravdepodobne 21.-22. apríla 2006 (priebežne spresníme).

CENTRUM PRO RODINNÝ ŽIVOT, OLMOUC – LETNÍ POBYTY PRO RODINY 2005
Program: rekreačné-poznávací, výlety, programy pro děti i dospělé, hry a soutěže... Po dohode možnost společných akcí a setkání, modlitba, mše svatá.
SLOVENSKO – ROHAČE, REKREAČNÍ STŘEDISKO, HUTY – 16. 7. – 23. 7.; 23. 7. – 30. 7.; 6. 8. – 13. 8. 2005. **Cena: !!! STEJNÁ JAKO VLONI !!!** (plná penze + ubytování) pokojů bez soc. zař.: dospělí a děti nad 12 let 2450 Kč; děti 3–12 let 1960 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). Pokoje s vlastním soci. zař.: dospělí a děti nad 12 let 2730 Kč; děti 3–12 let 2170 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu).
SLOVENSKO – ORAVA, AGROTURISTICKÝ AREÁL, DLHÁ NAD OR. – 30. 7. – 6. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) dospělí a děti nad 12 let 2660 Kč; děti 3–12 let 2240 Kč; apartmán: dospělí a děti nad 12 let 3010 Kč; děti 3–12 let 2590 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). S MOŽNOSTÍ JIZDY NA KONÍCH A JEZDECKÝM KURZEM.
SLOVENSKO – VYSOKÉ TATRY, REKREAČNÍ STŘEDISKO DĚTSKÝ RÁJ, TATRANSKÁ LESNÁ – 14. 8.–21. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) dospělí a děti nad 12 let 2660 Kč; děti 3–12 let 2240 Kč; pokoje se soc. zařízením: dospělí a děti nad 12 let 2940 Kč; děti 3–12 let 2590 Kč; děti do 3 let 210 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu). Početná rodina získává na pobyt slevu 200 Kč za každé třetí a další dítě. (Platí pro pobyt na Slovensku.)
BESKYDY, HORSKÝ HOTEL HIT, HORNÍ BEČVA – pobyt pro prarodiče s vnučaty 14. 8.–20. 8. 2005. **Cena:** (plná penze + ubytování) šestidenní pobyt! Dospělí a děti nad 12 let 2460 Kč; děti 3–12 let 1920 Kč; děti do 3 let 180 Kč (režie, bez nároku na lůžko a stravu).
Pobyt pro osamělé matky s dětmi v Olomouci 2. – 9. 7. 2005. Charakteristika: Pobyt je určen pro všechny matky, které z různých důvodů (neprovdání se, rozvodu, ovdovění apod.) vychovávají své děti samy. Může přijet i sama maminka, jejíž děti jsou dospělé, nebo v uvedeném termínu mají jiné aktivity. Program: Setkání je rozdělené do dvou částí: naučné a rekreační. Dopolední část zahrnuje přednášky psychologa, dětského psychologa, psychiatra, kněze a předpokládá se na ni účast přihlášených maminek. V průběhu přednášek je zajištěna péče a program pro děti. Během dne je možnost k osobním rozhovorům s přítomnými odborníky nebo knězem, který je přítomen po celou dobu setkání. Každý den je příležitost zúčastnit se mše sv. a společných modliteb. **Ceny:** dospělá osoba a děti od 10 let: 1950 Kč plná penze, ubytování, program přednášek, konzultací, výtvarné činnosti, jednodenní výlet aj.; dítě 3–10 let: 1650 Kč plná penze, ubytování, program her, atd.
Blíže informace o našich pobytech na www.rodinnyzivot.cz; přihlášku a další informace Vám na požádání zašleme. Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 OLMOUC, tel.: 587 405 250, e-mail: rodina@arcibol.cz

Liturgická čtení

Neděle 3. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 2,42–47

Ž 118(117),2–4.13–15.22–24

Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobřý; jeho milosrdenství trvá navěky.* Nebo: *Aleluja.*)

2. čt.: 1 Petr 1,3–9

Ev.: Jan 20,19–31

Pondělí 4. 4. – slavnost Zvěstování Páně

1. čt.: Iz 7,10–14

Ž 40(39),7–8a.8b–9.10.11

Odp.: srov. 8a+9b (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

2. čt.: Žid 10,4–10

Ev.: Lk 1,26–38

Úterý 5. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kruluje, oděl se velebností.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,7b–15

Středa 6. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26

Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,16–21

Čtvrtek 7. 4. – památka sv. Jana Křtitele de la Salle

1. čt.: Sk 5,27–33

Ž 34(33),2+9.17–18.19–20

Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 3,31–36

Pátek 8. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,34–42

Ž 27(26),1.4.13–14

Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,1–15

Sobota 9. 4. – ferie

1. čt.: Sk 6,1–7

Ž 33(32),1–2.4–5.18–19

Odp.: 22a (*At spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.* Nebo: *Aleluja.*)

Ev.: Jan 6,16–21

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	3. 4.	4. 4.	5. 4.	6. 4.	7. 4.	8. 4.	9. 4.
Antifona	482	1335	518	518	1722	518	518
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	471	1335	518	518	1723	518	518
Antifony	472	1336	950	965	981	998	1014
Žalmy	813	813	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	514	1337	523	526	1724	532	536
Antifona k Zach. kantiku	515	1337	523	526	1724	533	536
Prosby	515	1337	523	526	1724	533	536
Záv. modlitba	515	1338	524	527	1346	533	537
Modlitba během dne:							
Hymnus	482	519	519	519	519	519	519
Antifony	474	1338	519	519	519	519	519
Žalmy	474	1265	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	476	1338	524	527	530	534	537
Záv. modlitba	515	1338	524	527	530	533	537
Nešpory:							
Hymnus	477	477	1339	517	517	1727	517
Antifony	478	478	1340	960	976	992	1009
Žalmy	478	478	1340	960	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	513	516	1342	525	528	1730	535
Ant. ke kant. P. M.	513	516	1343	525	528	1731	535
Prosby	513	516	1343	525	528	1731	535
Záv. modlitba	515	515	1338	524	527	1346	533
Kompletář	1238	1242	1242	1250	1254	1257	1260

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

REDEMPTIONIS SACRAMENTUM

Instrukce vydaná 25. března 2004 Kongregací pro bohoslužbu a svátosti. Zabývá se některými věcmi ohledně Nejsvětější eucharistie, které se mají zachovat a kterých je třeba se vyvarovat. Spolupracovníci zpravodajského internetového serveru Res Catholica připravili již v květnu 2004 český překlad, jehož druhé vydání, opravené podle latinské verze, vyšlo také tiskem. Část nákladu zůstala neodebrána, proto nabízíme brožurku čtenářům Světla za výrobní cenu.

Res Catholica, brož., A5, 60 stran, 15 Kč

EUCHARISTIE V KŘESŤANSKÉ ANTICE

Doc. Dr. František Kunetka, Th.D.

Tato studie na základě biblických a mimobiblických pramenů nabízí pokus prozkoumat podobu starokřesťanského slavení Večeře Páně – později zvaného eucharistie – pouze do počátku třetího století. Pátrání po struktuře bohoslužebného setkávání křesťanů analyzuje nejstarší dostupné texty od Pavla až k Hippolytovi.

*Univerzita Palackého v Olomouci,
váz., A5, 232 stran, 215 Kč*

SACRA PAGINA –
EVANGELIUM PODLE LUKÁŠE

Luke Timothy Johnson –

Daniel J. Harrington SJ (editor)

Obsáhlý komentář k Lukášovu evangelium. Ke každému úryvku je připojen podrobný poznámkový aparát, výklad textu a stručná bibliografie.

Karmelitánské nakladatelství, váz., B5, 460 stran, 485 Kč

V PAPRSCÍCH LÁSKY (Podněty k tiché adoraci)

Ingeborg Obereder

V posledních letech lze v mnoha farnostech a společenstvích pozorovat nové oživení adorace. K tomu, aby drahocenný čas před Ježíšem v Nejsvětější svátosti přinesl své ovoce, může posloužit i několik podnětů čerpajících z myšlenek svatých a ze zkušeností našich současníků.

Karmelitánské nakladatelství, brož., A6, 48 stran, 39 Kč

MODLITBY BÁSNÍKŮ

Vybrala a přeložila Anděla Janoušková

Třetí, upravené vydání básnické sbírky zahraničních autorů.

Karmelitánské nakladatelství, váz., A6, 168 stran, 149 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Maticе cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Maticе cyrilometodějská s. r. o.